ALICE BROOKE

Ţinutul cerului larg

Traducerea şi adaptarea în limba română de LUCIAN IRIMIA

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

— Kerry? spuse Jill Randal scoţând capul cu părul blond cârlionţat pe uşa băii.

Zâmbi la vederea colegei ei de cameră. Kerry Adams stătea în mijlocul patului ţinând strâns în braţe o pernă, privind visătoare în gol. Luând un prosop din baie Jill îl mototoli şi-l aruncă în colega ei de cameră, ajungându-i pe cap.

— Kerry, ar trebui să fii gata!

Jill stătea în prag, cu o mână pe un sold suplu şi arcuit râzând cu ochii albaştri de uimirea lui Kerry.

Aceasta îşi luă prosopul de pe cap, de pe părul şaten, mătăsos.

— Trebuie? oftă Kerry. Mică, se duse la fereastră.

Jill se întoarse la oglinda din baie.

— Dacă nu vrei să pici la examenul de literatură engleză, mai bine speră că Todd nu va veni.

— Ştiu, dar mi-e teamă să nu mă trezesc şi să aflu că totul a fost un vis. Că nici nu s-a întâmplat.

— Kerry, e doar prima ta cerere în căsătorie.

— Şi ultima! O, Jill. Kerry veni în prag, fericită şi speriată. Todd m-a cerut de soţie.

— Ştiu, scumpo. Mi-ai mai spus. Zâmbi. Erau colege de cameră de prea mult timp şi Kerry nu se supără.

— Trebuie să repet sau nu voi mai crede că s-a întâmplat într-adevăr. Nu sunt frumoasă ca tine. Nu mi-a venit să cred când mi-a dat întâlnire prima dată, sau a doua, sau a treia oară. Nici n-am visat… O, am visat, dar nu eram convinsă că are intenţii serioase cu mine! Nu mi-a

spus ce simţea până ieri seară.

— Ţi-am spus eu că l-ai prins!

Jill făcu cu ochiul.

Kerry puse prosopul la loc în baie. Vinovăţia îi întuneca ochii căprui.

— Nu ştiu dacă trebuia să-l mint. Nu intenţionez să plec din Montana pentru o slujbă, nici măcar sezonieră.

— Dar Todd nu ştie asta, îi aminti Jill. În plus, nu i-ai spus că ai acceptat o slujbă în alt stat, nu-i aşa?

— Nu, i-am spus doar că unchiul tău din California a spus că putem lucra în staţiunea lui în vara asta.

— Atunci n-a fost o minciună. Unchiul Peter ne-a scris că putem lucra la el. Ridică din umeri. Ai minţit puţin că accepţi.

— Aşa cred, oftă Kerry, sprijinindu-se de cadrul uşii. Îşi răsuci o şuviţă de păr pe deget. Numai că atunci când iubeşti pe cineva, nu e cinstit să faci astfel de manevre ca să-l determini să facă ce vrei.

— Todd te iubeşte. Oricum te-ar fi cerut. Doar l-ai grăbit puţin. I-ai arătat că-l iubeşti. Aşa că ţi-a spus ce sentimente are.

Kerry auzise doar prima propoziţie.

— Nu înţeleg de ce m-ar iubi Todd Riordan. Ar putea să se însoare cu cineva frumoasă şi spirituală ca tine, nu cu o timidă mediocră, cum sunt eu.

Jill îşi aplecă faţa într-o parte, părul blond atârnându-i pe umeri.

— Pe dinafară, Kerry, poate că eşti o fată americană obişnuită, cu ochi căprui şi păr şaten. Dar pe dinăuntru eşti frumoasă. Extremele se atrag, oricum. Todd Riordon are un puternic instinct protector, iar timiditatea ta îi place. În plus, îi place că-l adori.

Jill ar fi vrut să spună mai multe, dar se opri. Lui Todd îi plăcea că era mai inteligent decât Kerry. Avea nevoie de cineva pe care s-o domine. Jill crezuse mereu că

femeia cu care se va căsători el va fi o molie, nu un fluture.

Era un tânăr foarte ambiţios. Nu că ar fi avut obiecţii să împartă primul loc cu o femeie frumoasă. Nu era aşa de egoist. Dar Todd Riordon voia să fie sigur că soţia lui îl aştepta acasă, fără să fie înconjurată de o ceată de admiratori.

Sufletul lui Kerry era foarte fragil şi Jill spusese adevărul că era frumoasă pe dinăuntru. N-ar fi vrut s-o rănească, spunându-i unele motive practice pentru care Todd Riordon o dorea de soţie.

— Nu-mi place cum vorbeşti, Jill, spuse Kerry, răsucindu-şi şi mai mult şuviţa de păr. Eşti atât de cinică.

— Prefer să consider că sunt logică şi realistă. Bărbaţii sunt nişte copii mari. Au personalitatea lor, dar în esenţă sunt doar nişte băieţei. O dată ce o femeie recunoaşte asta şi-i tratează în consecinţă, deja a câştigat. Kerry, trebuie doar să-i lauzi când sunt buni; să-i respingi când sunt răi şi să le cânţi în strună când vrei să facă ce vrei tu.

— Ţie ţi-e uşor s-o spui. Tu poţi avea orice bărbat doreşti.

Kerry o invidia puţin pentru trăsăturile ei feminine, care puteau trece într-o clipă de la senzualitate la inocenţă.

— Aşa e, fu Jill de acord. Par încrezută, aşa e? Nu vreau asta.

— Nu eşti încrezută, doar sigură pe tine. Dacă arătam ca tine, probabil că şi eu aş fi fost. De fapt, mă bucur că nu-l vrei pe Todd.

Dădu drumul şuviţei de păr şi se duse în dormitorul pe care îl împărţeau.

— Te vei schimba în haine obişnuite înainte să pleci la bibliotecă? întrebă Jill.

— O bluză şi blugi, răspunse Kerry.

Jill se privi în oglindă. Nu era surprinsă că era

frumoasă. Se născuse fluture. De mică fusese admirată de băieţi.

Era adevărat, putea avea orice bărbat îşi dorea. Unii erau mai greu de cucerit, dar până la urmă nu-i rezistau. Era doar un joc. Câteodată se considera mai mult un cameleon decât un fluture, schimbându-şi personalitatea după placul bărbaţilor. Sexy, sportivă, fragilă, intelectuală, nu conta.

Jill nu se îndoia că i l-ar fi putut fura pe Todd lui Kerry dacă ar fi dorit. Ar fi putut părea la fel de neajutorată şi naivă. Cu Todd, frumuseţea i-ar fi fost un handicap. Dar nu l-ar fi furat pe Todd. Kerry era cea mai bună prietenă pe care Jill o avusese vreodată şi Kerry îl iubea pe Todd cu desperare.

Privise vreodată un bărbat cu ochii plini de adorare ai lui Kerry? Nu era o sentimentală. O

dată ce cucerea un bărbat, atracţia dispărea. Plăcerea vânătorii o stăpânea, dar o plictisea să apese pe trăgaci.

Pe uşa băii era o bluză albă cu mâneci lungi. Jill şi-o puse, încheind-o de jos în sus în timp ce i se mula pe sâni.

Da, era un fluture. Un fluture auriu zburând din bărbat în bărbat, fără să zăbovească. Aşa va face toată viaţa, sau o va prinde vreun bărbat?

De mică ştiuse să-i învârtească pe bărbaţi pe degete. Toţi făceau ce voia ea. Iar când el îi cădea în genunchi, îşi desfăcea aripile şi zbura mai departe.

Jill îşi vârî bluza în blugii albaştri. Îşi răsfiră părul în timp ce intra în dormitor.

— Eşti gata? întrebă Kerry punându-şi o jachetă galbenă peste bluza cenuşie. Arăta băieţoasă, tunsă scurt şi cu o faţă comună, nepunându-şi în evidenţă personalitatea.

Jill o observă absentă, dar renunţase s-o convingă să se îmbrace altfel. Kerry fusese cerută de soţie de cel pe care-l iubea, aşa că nu mai conta.

— Cine e gata să studieze pentru un referat? Luă dintr-o cămară cu haine, la fel ca a lui Kerry, o jachetă de piele întoarsă.

— Consideră că asta înseamnă că se termină semestrul şi vine vacanţa de vară.

Jill îşi luă caietele şi geanta, mergând spre uşa pe care Kerry i-o ţinea deschisă.

— E un gând vesel, fu ea de acord, zâmbind.

— Când vei folosi maşina de scris?

Întrebarea lui Kerry le făcu să se gândească la programele lor. Cumpăraseră împreună maşina de scris portabilă, dar mereu voiau s-o folosească în acelaşi timp.

O fată apăru la baza scărilor, le privi şi se opri.

— Aici erai, Jill. Tocmai urcam la tine. Ai un telefon de la Bob Jackson.

Zâmbiră complice şi fata se întoarse. Bob Jackson era o cucerire recentă, de care acum voia să scape. El nu se lăsa.

— Spune-i că vin acum, spuse Jill şi se grăbi.

— E insistent, murmură Kerry.

— Mie-mi spui! Nu stau mult.

Fata care venise după ea arătă spre cabina telefonică din holul de la intrare. Jill se grăbi spre telefon în timp ce Kerry se aşeză pe o canapea. Jill avea un ton de persoană ocupată.

— Bună, Jill. Ce mai faci?

— O, Bob, tu erai. Tocmai mă îndreptam spre bibliotecă împreună cu Kerry. Am lăsat referatul pentru ultima clipă. Trebuie să-l termin până luni şi abia l-am început.

— Da?

El tăcu o clipă şi Jill ştiu că asta nu corespundea cu planurile lui pentru weekend.

— Trebuie să te mai şi relaxezi. E o petrecere sâmbătă, mai ţii minte?

— Nu vreau să pic. Era o scuză plauzibilă, deşi Jill ştia că referatul nu-i va lua întregul weekend.

O distracţie de o seară nu ar fi fost un impediment. Dar nu voia s-o petreacă cu Bob. În plus, Kerry propusese ca ei trei, Kerry, Tod şi Jill să ia cina la restaurant în weekend, o mică petrecere de logodnă.

Colega ei de cameră nu avea familie, în afară de un unchi şi o mătuşă care o crescuseră după ce părinţii ei muriseră. Kerry nu-i spusese nimic, dar Jill simţise că nu fusese fericită.

— Ce contează o seară? pledă Bob. Hai, dragă. Ne vom distra.

Uşa de la intrare fu trântită. Jill întoarse capul. Obiectă absentă împotriva invitaţiei lui Bob, privindu-l curioasă pe străinul care intrase.

Îl măsură din cap până în picioare, observându-i haina din piele de căprioară. Blugii albastru închis i se mulau pe picioarele lungi şi suple şi se terminau cu nişte cizme uzate de cowboy. Ţinuta lui mândră spunea că nu era un simplu cowboy.

Bob spunea ceva şi Jill se concentra să-l audă. Apoi vocea străinului trecu prin pereţii de sticlă ai cabinei telefonice.

— Mi s-a spus că o pot găsi aici pe Kerry Adams.

Cuvintele fuseseră spuse lui Connie Dickson, fata care o anunţase pe Jill că era căutată la telefon. Ochii albaştri ai lui Jill îl scrutară din nou pe bărbat, în timp ce Connie arăta spre Kerry de pe sofa. Jill ar fi jurat că ştia toate cunoştinţele lui Kerry, dar acest bărbat îi era străin.

Faţa lui aspră era impasibilă când trecu pe lângă cabina telefonică. Paşii lui nervoşi îi

aminteau lui Jill de mersul unei feline sălbatice, nerăbdătoare şi mânioasă. Acest bărbat nu era atât de calm cât indica expresia feţei lui. Gura îi era severă. Felul cum îşi îngustă ochii spre colega ei de cameră care nu

bănuia nimic îi dădu lui Jill impresia că tocmai îşi reperase prada. Nu avea cum s-o prevină pe Kerry.

Jill nu mai era atentă la telefon. Îşi încordă auzul ca să ştie ce-i spunea străinul prietenei ei.

— Kerry Adams? Era mult mai înalt decât ea, iar vocea lui groasă era aspră. Aroganţa i se ghicea în încordarea de a sta nemişcat. Privirea speriată a lui Kerry nu-l recunoscu. Sunt fratele lui Todd.

Ochii lui Jill se măriră de surpriză. În afară de faptul că amândoi bărbaţii erau bruneţi, nu era nicio asemănare între ei. Ştia vag că Todd avea un frate mai mare. Kerry sau chiar Todd îi spuseseră.

— Încân… tată, se bâlbâi Kerry.

Mică, se ridică şi caietele din poală i se împrăştiară pe linoleum.

Gura lui Jill se crispă în timp ce-o privea pe Kerry cum încerca stângace să le strângă, jenată, iar bărbatul n-o ajuta deloc. Nici măcar nu spunea

ceva politicos ca s-o liniştească sau măcar să zâmbească. Aşteptă nerăbdător până când Kerry strânse caietele şi le ţinu speriată la piept.

— Todd mi-a vorbit despre dumneavoastră, domnule Riordan.

Kerry nu-l putea privi în ochi.

Bărbatul era mult mai înalt ca ea.

Încercarea de apropiere fu ignorată.

— Todd m-a sunat azi dimineaţă. Mi-a spus că te-a cerut de soţie.

Cuvintele lui erau marcate de dispreţ. Kerry înghiţi în sec.

— Aşa e. Vocea ei părea că cere scuze.

Expresia feţei lui deveni şi mai severă.

— Când terminaţi facultatea, domnişoară Adams? o provocă el.

— Mai… mai am un an.

Vocea lui deveni mieroasă.

— Todd mai are trei-patru ani până să obţină licenţa în drept. Trebuie să vă întreţin şi pe dumneavoastră, pe lângă fratele meu?

Kerry se fâstâci. Bou dominator! înjură Jill mânioasă, în şoaptă. Acest bărbat ar folosi forţa

fizică să oblige pe alţii să i se supună. Femeile erau sexul slab, o pradă uşoară. Timida Kerry nu avea nicio şansă.

— Bob, am treabă, se grăbi Jill să spună la telefon. Sună-mă mâine.

În timp ce puse receptorul în furcă, se gândea cum să-şi salveze prietena. Nu putea să-i ia partea direct. Acest bărbat nu ar asculta argumentele unei femei, chiar dacă ar avea dreptate. Fără îndoială considera că o femeie e bună doar pentru două lucruri: la bucătărie şi în dormitor.

Ochii i se îngustară şi zâmbi puţin satisfăcută. Bine, se gândi Jill, el crede că femeile sunt proaste şi plângăcioase. Nu-l va contrazice.

Deschise uşa cabinei şi ieşi, ţinându-şi caietele la piept. Luă o înfăţişare de blondă proastă şi se apropie de adversar.

— Bună, Kerry. Sunt gata acum.

Nu luă în seamă privirea speriată a lui Kerry. îl privi cu inocenţă pe străin.

Deşi el era puţin enervat, o pătrunse cu privirea. O considera o cantitate neglijabilă. Jill clipi. Părul lui era negru şi ochii de un cenuşiu metalic.

Kerry era zăpăcită. O privi desperată pe Jill. Jill o privi cald şi Kerry înţelese.

— Aş vrea să-ţi prezint cocolega mea de camcameră, Jillian Randall. El-el e fratele lui Todd. Kerry roşi. Îmi papare rău, dar nu ştiu ce prenume aveţi, domnule Riordan.

— Riordan e suficient.

Îşi aprinse o ţigară. Nici măcar n-o privi pe Jill.

— Domnule Riordan, e o plăcere să vă cunosc. Jill nu-i întinse mâna. Cum era grosolan, ar fi ignorat-o. Spuneţi-mi Jill. Aşa fac prietenii mei. El o privi ca şi cum ar fi vrut s-o facă să plece. Acest lucru întări hotărârea lui Jill de a rămâne. Pariez că ştiu de ce aţi venit aici, domnule Riordan. Zâmbi, aruncându-i o privire caldă lui Kerry, care se albise la faţă. Probabil aţi auzit de Kerry şi Todd. Nu e minunat?

Riordan o privi rece, ca să tacă şi să plece. Jill o făcu pe proasta.

— Toate fetele o invidiază pe Kerry, vorbi ea repede şi entuziasmată. Când îi vezi pe Kerry şi pe Todd împreună, te încălzeşti de încântare. Sunt atât de îndrăgostiţi că răspândesc lumină în jur. Şi Todd e atât de protector. Nimeni nu are curajul

să-i spună ceva urât lui Kerry când e el de faţă. Ar trebui să fiţi mândru de el, cum o apără.

Înghite şi taci, se gândi Jill. Probabil că planul lui era să-i despartă, dar avea încredere că Todd nu se speria atât de uşor cum se speria Kerry. Fratele lui o privi aspru pe nonşalanta Jill.

— Domnişoară Randall! Fumul ţigării se învârtea pe lângă ochii lui întunecaţi.

Jill se rugă să-l farmece, dar el era imun la frumuseţea ei.

— Jill, îl întrerupse ea. Cred că e minunat că aţi venit până în oraş ca s-o cunoaşteţi pe logodnica lui Todd. Cred că voi doi sunteţi foarte apropiaţi. Cât timp veţi rămâne aici?

El trase adânc din ţigară, stăpânindu-se cu greu şi privind-o pe Kerry prin fumul de ţigară.

— Până voi termina ceea ce am de făcut, răspunse el criptic.

Adică să-i despartă pe Kerry şi Todd? se întrebă Jill. Se indignă că el decisese fără s-o cunoască pe Kerry că nu voia să-i fie cumnată.

Îşi transformă mânia într-un râs cristalin, lăsând sclipirea războinică din ochi să-i fie greşit interpretată ca fericire.

— Asta înseamnă că veţi lua cina cu noi mâine seară, declară ea veselă. Cum el se încruntă, îi explică satisfăcută: Kerry, Todd şi cu mine luăm cina sâmbătă ca să sărbătorim logodna lor. Kerry nu are alte rude decât un unchi şi o mătuşă. Parcă ar fi sora mea, ne-am adoptat reciproc. E o petrecere în familie. Şi dumneavoastră v-aţi pierdut părinţii, nu-i aşa, domnule Riordan? Deci îl aveţi doar pe Todd. Putem cina toţi patru ca să sărbătorim. Sau aţi venit cu soţia? Clipi din genele lungi.

— N-am soţie, domnişoară Randall.

Jill îşi dădu capul pe spate, râzând.

— Atunci pariez că veţi fi întâi unchi şi apoi tată. Şi mă cheamă Jill.

El îi privi expresia fericită şi gâtul. Jill avea senzaţia că vrea s-o strângă de gât. Kerry veni lângă ea.

Jill o privi. Degetele i se albiseră pe caietele din care ieşeau foi. Nici măcar prezenţa lui Jill n-o liniştise. Era gata să plângă.

Jill luă încheietura mâinii colegei ei de cameră şi o întoarse ca să vadă ceasul

— Uite ce târziu e, Kerry! exclamă ea, privindu-l inocent pe fratele lui Todd. Trebuie să terminăm referatele până luni. În curând se închide biblioteca. Dădu drumul mâinii lui Kerry şi o luă de umăr, întorcând-o spre uşă. Vă veţi întâlni cu Todd. Vă va spune la ce oră luăm cina mâine seară. Mă bucur că v-am cunoscut. Ştiu că vă bucuraţi pentru ei doi. Noapte bună, domnule Riordan.

Îi făcu cu mâna şi el o privi duşmănos. Jill simţea privirea lui rece urmărindu-le. După ce ieşiră, inspiră adânc aerul curat al serii.

Îi transpiraseră palmele. Ce ciudat! se gândi Jill, frecându-şi palmele ude de blugi. Nu-şi mai amintea când

mai fusese intimidată de un bărbat. Acest bărbat arogant o afectase mai mult decât îşi dăduse seama. Kerry încă mai tremura.

— Deci, acesta e fratele mai mare al lui Todd, spuse Jill.

Frica lui Kerry izbucni. Ochii ei rotunzi o priviră pe blondă.

— O, Jill, nu vrea să mă mărit cu Todd! Vocea ei era isterică. Visul dragostei perfecte se

transformase în coşmar. Înainte să vii mi-a spus că dacă l-aş iubi pe Todd, l-aş lăsa în pace. Spunea că Todd trebuie să-şi termine facultatea şi că nu trebuie să-l împovărez cu căsnicia.

— Prostii, răspunse Jill calmă. Multe femei şi-au ţinut soţii în facultate. Se întâmplă. Poţi s-o faci şi tu.

— Todd e un Riordan, şopti Kerry, iar fratele lui nu mă consideră o soţie potrivită. Ştii, Todd nu-i spune pe nume. Se referă la el ca la fratele mai mare.

Jill privi peste umăr şi-l văzu pe Riordan ieşind din clădire.

— Hai să traversăm iarba. O luă pe Kerry de cot şi o ghidă. Mie nu mi-ar păsa ce crede fratele lui Todd. Doar opinia lui Todd contează. Probabil că te consideră potrivită, altfel nu te-ar fi cerut de soţie.

— Dar eu l-am ademenit. L-am făcut să creadă că plec din Montana la vară şi că nu ne vom revedea decât la toamnă. Nu trebuia să fac asta. În vocea lui Kerry se simţea remuşcarea.

— Ce contează că Todd te-a cerut de soţie acum sau la toamnă? Doar nu crezi că ar fi aşteptat trei.

patru ani să-şi ia diplomă şi să aibă o slujbă? Şi dacă Riordan crede că nu eşti femeia potrivită, mă îndoiesc că s-ar fi răzgândit cu timpul.

Vântul suflă o şuviţă aurie pe faţa lui Jill şi ea o aranjă cu mâna. Nu voia ca ea sau Kerry să se simtă

vinovate.

— Crezi că Todd ştie că fratele lui e aici? întrebă Jill.

Deşi nu-i plăcea asta, Jill se gândi ca nu cumva

Todd să se fi răzgândit şi să nu-şi fi folosit fratele ca să se despartă de Kerry.

— Am senzaţia că Riordan a venit direct la mine şi că nu a vorbit cu Todd decât la telefon, răspunse Kerry.

Jill spuse o rugăciune de mulţumire. Unele lucruri nu-i plăceau la Todd, dar considerase mereu că afecţiunea lui pentru Kerry era sinceră.

— Când ajungem la bibliotecă, sună-l pe Todd şi spune-i ce s-a întâmplat în seara asta.

— Nu. Kerry dădu din cap.

— Nu? Ochii albaştri ai lui Jill se măriră de surpriză şi se opri din mers, privindu-şi colega de cameră. De ce nu, pentru Dumnezeu? E logodnicul tău.

— Nu vreau să vâr zâzanie între ei. Abia suntem logodiţi de o zi. Nu vreau să dau fuga să mă plâng lui.

Jill se întrebă dacă nu voia să-i spună lui Todd din raţiune sau de teamă ca el să nu asculte argumentele fratelui.

— Cum rămâne cu cina de mâine seară? o provocă Jill.

— Todd… Todd mă va suna dimineaţă. Ne va spune când ne ne putem întâlni.

Vocea ei era plină de temeri. Nu era sigură de reacţia lui Todd şi voia să amâne clipa când va afla.

Jill vru să insiste să-l sune pe Todd imediat, dar renunţă. Kerry regreta deja că îl ademenise pe Todd. Jill se pregătea să-i fie aproape în clipele grele ce vor urma.

— Până mâine seară, spuse Jill cu nonşalanţă, povesteşte-mi tot ce ştii despre fratele lui Todd.

Capitolul 2

Cele ce ştia Kerry despre fratele lui Todd puteau fi numărate pe degetele de la o mână, descoperi Jill. Era cu

vreo opt ani mai mare ca Todd, deci avea vreo treizeci şi doi de ani. Moştenise ferma familiei când tatăl lui murise, acum vreo cinci ani. Era pe undeva pe lângă Dillon, Montana. Kerry nu ştia mai multe.

Jill bătea cu guma creionului în caiet. În timp ce citea, gândurile la Riordan o obsedau.

Cei doi fraţi erau la fel de înalţi. Asemănarea se oprea aici. Todd era suplu, pe când fratele lui era solid, cu umeri largi.

Luate separat, trăsăturile feţei semănau. Pomeţii proeminenţi, falca bine definită, nasul

acvilin, fruntea inteligentă. Gurile erau diferite. A lui Todd era mobilă, gata să zâmbească sau să râdă. Cea a fratelui său era crispată şi severă.

Parcă erau ziua şi noaptea. Faţa lui Todd era luminată şi frumoasă. Umbrele nopţii scoteau trăsăturile fratelui său în relief, masculine, dar nu frumoase.

Jill se sprijini de spătar, renunţând să pretindă că citea. Riordan era mânios pe fratele lui că se logodise, dar în mod curios păruse detaşat. Cum putea un bărbat să se confrunte cu logodnica fratelui său ca să-i despartă şi să rămână detaşat în acelaşi timp? Era o contradicţie.

Privind-o pe Kerry, observă că se uita în gol, speriată. Jill inspiră adânc şi oftă. Niciuna din ele nu reuşise să conspecteze nimic de când stăteau în bibliotecă, de două ore.

Închise caietul.

— Hai să mergem, Kerry, murmură Jill ca să nu-i deranjeze pe ceilalţi.

Fără să protesteze, Kerry îşi strânse hârtiile ca şi cum ar fi fost în transă şi ieşi după Jill.

O lună argintie atârna deasupra capitalei Montanei, lumina ei atingând munţii care

Înconjurau oraşul. O briză rece răvăşea părul lui Jill. Felinarele luminau trotuarele şi cele două fete mergeau în

tăcere, încordate.

O maşină opri lângă ele şi uşa deschisă le blocă drumul.

— Suie-te. Te duc cu maşina, se auzi o voce poruncitoare. Din nou Riordan! Probabil aşteptase în faţa bibliotecii ca ele să plece. Kerry înnebuni. Invitaţia era doar pentru ea. Riordan voia să discute cu Kerry şi Jill ştia doar o cale de a evita asta.

— Domnule Riordan! Nu credeam că ne veţi aştepta. Jill înaintă zâmbind. Ce grijă aveţi de noi! Studiul te epuizează. Se aşeză pe locul din dreapta, ignorând privirea lui de oţel. Se vede că sunteţi fratele lui Todd. Şi el are grijă de noi.

Abia după ce se aşezase îl privi cu ochi inocenţi. Gura lui era aspră. Îşi mări ochii şi zâmbetul îi pieri.

— O, murmură ea, voiaţi s-o luaţi doar pe Kerry, nu-i aşa? Nu şi pe mine. Îmi cer scuze, domnule Riordan. Nu vreau să fiu atât de obtuză. Vreţi să vorbiţi doar cu Kerry, nu-i aşa?

— Dacă nu vă deranjează, domnişoară Randall, asta aş dori, spuse el cinic.

— E în regulă. Nu e aşa departe. Am mers de multe ori pe jos, deşi nu seara şi nu singură.

În timp ce ieşea din maşină, Kerry o privea întrebătoare. Jill zâmbi puţin, fără s-o îmbărbăteze.

— Du-te cu domnul Riordan. Ne întâlnim în cameră.

— Jill, nu singură! Kerry era înfricoşată.

Jill se prefăcu că n-o înţelege.

— Nu fi prostuţă, Kerry. Nu voi păţi nimic.

Aşa cum se aştepta, Kerry tot nu se urcă în maşină, implorând-o din priviri s-o salveze. Riordan înjură în şoaptă.

— Urcaţi amândouă!

Jill îi făcu cu ochiul lui Kerry.

O pofti pe Kerry să urce prima în timp ce se gândea cum s-o salveze. Nu avea nicio şansă să rămână în maşină

şi să participe la discuţie, cum făcuse în holul căminului.

În timp ce plecară, se lăsă tăcerea. Umerii lui Kerry tremurau incontrolabil.

— Probabil partea mea romantică găseşte cununiile frumoase. Jill auzi sunetul de dezgust scos de Riordan şi zâmbi în întunericul sigur din maşină. Kerry mi-a promis deja că îi voi fi domnişoară de onoare. Ştiu că Todd vă va ruga să-i fiţi cavaler de onoare. De aceea mă bucur că ne-am cunoscut înainte de nuntă. Vorbeam ce culori să aleagă Kerry. Vrea verde şi galben. Sunt culorile ei favorite, dar eu cred că ar fi mai bine verde cu alb sau galben cu alb. Ce părere aveţi domnule, Riordan? Cred că depinde când se hotărăsc să se căsătorească. Galben şi alb nu merg iarna, deşi mă îndoiesc că vor aştepta atâta.

Îi era greaţă de ce prostii spunea. Ştia că lui Riordan îi întărea opinia că era o blondă proastă. Momentan voia s-o protejeze pe Kerry. În curând, ajunseră la cămin.

Maşina opri în faţa clădirii.

— Mulţumesc pentru călătorie, domnule Riordan, spuse Jill. Acesta dădu scurt din cap, luându-şi la revedere.

Jill ieşi din maşină. îi venea să alerge la uşă, dar se stăpâni. După ce închise uşa după ea, se repezi la cabina telefonică.

Degetele îi tremurau de emoţie. Prima dată greşi numărul. În cele din urmă reuşi să-l formeze corect.

— Cu Todd Riordan vă rog, urgent! Aşteptă cu nerăbdare.

— Todd Riordan la telefon, se auzi vocea familiară.

— Todd, sunt Jill.

— Jill? Era evident surprins. Ce s-a întâmplat? Kerry a păţit ceva?

— Într-un fel, da. N-am mult timp de explicaţii. Fratele tău e aici.

— Riordan? Să-l ia dracu'! murmură el.

Jill îşi dădu seama că Riordan îi spusese la telefon ce

credea despre logodna lui. Măcar nu trebuia să-i explice prea mult.

Trase aer în piept. Ar fi putut să-i spună lui Todd că ştia că fratele lui e nemulţumit.

— El şi Kerry sunt acum afară. Cred că îi spune că logodna e nepotrivită. Kerry nu vrea ca tu să ştii asta, aşa că atunci când o voi chema la telefon, vreau să te prefaci că tu ai sunat.

— Aşa voi face, răspunse Todd.

Jill lăsă receptorul pe măsuţa din cabină şi se întoarse la maşină. Inima îi bătea cu putere când se aplecă la fereastră.

— Kerry, a sunat Todd. Vrea să discute cu tine. Deşi voia să fie calmă, în voce i se simţea victoria. Kerry se bucură.

Ieşi val vârtej din maşină, fără să-şi ia la revedere de la bărbatul încruntat. Jill îl privi. Voia să aibă satisfacţia asta.

— Poate doriţi să vorbiţi cu Todd, domnule Riordan? sugeră ea cu o falsă dulceaţă.

— Nu, domnişoară Randall, nu vreau.

Porni motorul. Jill închise uşa. Privi cu satisfacţie maşina care se îndepărta. Câştigase repriza aceasta.

Se întoarse încet în clădire. Privind faţa fericită şi înlăcrimată a lui Kerry, îşi dădu seamă că Todd o reasigurase de dragostea lui.

Prima încercare a lui Riordan fusese contracarată şi Todd ştia de ea. Va mai încerca Riordan? Probabil că da. Se vedea că era hotărât.

Nu era în firea lui Jill s-o întrebe pe Kerry ce-i spusese Todd. Ea şi Kerry îşi făceau multe destăinuiri, dar aceasta din urmă devenea secretoasă când era vorba să-i spună despre emoţiile ei. Multe aspecte ale vieţii ei personale nu le discuta cu Jill.

Singura problemă era cina de a doua zi. Chiar dacă

nu-i plăcea, Jill trebuia să meargă şi ea, mai ales că-l invitase pe Riordan.

Când ora stabilită sosi, Jill descoperi că în mod ciudat era nerăbdătoare să-l întâlnească pe Riordan. Crezu că era vorba de curiozitate. Era interesant să afle care va fi tactica lui, acum că se uniseră toţi trei. Nu reuşise s-o izoleze pe Kerry şi s-o învingă. îi va ataca pe toţi trei?

Oglinda de pe peretele hotelului îi spuse lui Jill că-şi alesese bine hainele. Rochia ei simplă îi dădea un aer de inocenţă iar culoarea azurie îi scotea în evidenţă albastrul ochilor.

Jill văzu zâmbetul lui Todd în oglindă şi-i răspunse la fel. Erau camarazi, uniţi s-o protejeze pe bruneta micuţă dintre ei.

— Unde e? Vocea lui Kerry era nervoasă în timp ce ochii ei căprui scrutau holul hotelului.

Todd o strânse de talie.

— Riordan a spus că ne vom întâlni în hol.

— Fratele tău nu are prenume?

— Ba da, elohn, dar de mult timp nu i-a mai spus nimeni aşa. I se spune simplu Riordan. Şi nu v-aş recomanda să-i spuneţi John, căci se supără rău de tot. Nu-i place acest nume.

— John? Dar e un prenume frumos. Ochii ei albaştri se măriră de surpriză.

— Mama mea i-a pus numele după cel al bărbatului pe care-l admira cel mai mult, tatăl ei, răspunse Todd. Deschise uşa holului.

Jill ar fi vrut să afle mai multe, dar nu aveau timp pentru asta. Erau în hol şi undeva pe acolo fratele lui Todd îi aştepta.

Priviră prin sală. Nu era la bar, nici la micile mese rotunde.

Un chibrit se aprinse într-un separeu. Lumina lui arăta un păr negru şi o faţă aspră.

Jill îl privi pe Todd. Şi el îl văzuse. Privirea lui spunea

„hai s-o facem şi pe-asta”. Se îndreptară spre separeu.

O voce interioară îi spunea lui Jill că Riordan îi văzuse de cum intraseră în hol, deşi părea nepăsător. Apoi se ridică graţios ca o felină să-i întâmpine.

Nu mai avea haina de piele, blugii şi cizmele.

Era îmbrăcat sofisticat. Părea un om de afaceri, nu un cowboy. îl subestimase şi nu voia să repete această greşeală.

Ochii cenuşii metalici le ignorară pe Jill şi Kerry şi se înfruntară în tăcere cu cei ai lui Todd. Todd îl forţă să le bage în seamă, prezentându-le. Riordan zâmbi cinic şi le privi scurt.

— Ne aşezăm? sugeră el.

Jill observă că avea să stea lângă el. Fireşte, Todd voia să stea lângă Kerry.

Voia să stea cât mai aproape de zid. Palmele i se umeziseră. Jill se forţă să se relaxeze şi să nu se lase intimidată de bărbatul de lângă ea. Ieri îl manevrase uşor. Nu avea niciun motiv să creadă că astăzi n-o va putea face dacă va fi nevoie.

Ca să rupă tăcerea, Todd îl întrebă pe Riordan despre fermă şi primi răspunsuri ambigue. Vor vorbi despre vreme, se gândi Jill privind faţa palidă a colegei ei de cameră.

După ce o chelneriţă luă comanda, Jill văzu că Todd era nerăbdător. Riordan nu era mânios. Nu mai era întunecat la faţă, cum fusese ieri. De fapt, era mulţumit că-i făcea să nu se simtă în apele lor.

— Îmi dă cineva o ţigară? interveni Jill după un răspuns vag al lui Riordan la o întrebare a lui Todd.

Todd căuta în buzunarul jachetei, dar bărbatul de lângă ea îi întinse pachetul. Acesta părea amuzat. Ce făcuse să-l amuze? N-avea de unde să ştie că ceruse o ţigară doar ca să-l distrag pe Todd de la mânia ce-l cuprindea.

— Nu, mulţumesc, îl refuză Jill zâmbind. Luă o ţigară din pachetul lui Todd. Prefer ţigările cu filtru. Cele ale dumneavoastră îmi lasă tutun pe ruj.

El îi privi buzele senzuale.

— Invidiez acele fire de tutun, spuse Riordan.

Simţi pulsul bătându-i în gât privindu-i gura fermă care dovedea că era un bărbat dur. Nu credea că ar săruta cu blândeţe.

Riordan scăpără un chibrit care mirosea a sulf. Protejă flacăra cu mâna şi-i dădu lui Jill să

aprindă. Ochii lui erau ironici. Nu putea citi gândurile ei, îşi spuse ea, apropiind vârful ţigării de flacără.

Sosiră băuturile. Remarca lui Riordan nu fusese o încercare de a flirta cu ea. El nu era tipul de bărbat care să flirteze. Spusese adevărul. Bărbaţii îi făceau adesea complimente, deci de ce ar deranja-o aluzia lui că era frumoasă? Nu avea sens.

Îşi strânse degetele pe paharul rece. îi zâmbi lui Kerry. Magnetismul bărbatului de lângă ea o cuprinse. Ridică paharul.

— Aş dori să propun un toast, declară Jill. Pentru viitorii domnul şi doamna Todd Riordan.

Kerry roşi în timp ce privea faţa zâmbitoare a lui Todd printre gene. Dragostea se vedea în ochii ei.

Trei pahare se ciocniră în centrul mesei. Zâmbetul lui Todd păli când îşi înfruntă fratele.

Todd nu duse paharul la gură.

— Riordan? îl îndemnă el.

Riordan nu se mişcă. Părea relaxat şi stăpân pe situaţie.

— V-am spus că dezaprob logodna voastră. Nu vă aşteptaţi să beau pentru asta.

— E viaţa mea. E treaba mea ce fac cu ea, îl provocă Todd.

— Fiind fratele tău, am dreptul să intervin sau cel puţin să-mi spun părerea. Ridică din umerii largi. Dacă vrei să te însori cu fata asta, nu te pot opri. Dar nu te voi mai întreţine.

— Nu e drept, Riordan, ştii asta. Am dreptul la bani pentru studii, spuse Todd.

— Ce păcat că tatăl tău mi-a acordat responsabilitatea financiară până vei avea treizeci de ani, nu-i aşa? Vocea lui Riordan era calmă. Avea puterea de a decide.

— Poate te şochează, dar cred că eu şi Kerry ne putem descurca fără sprijinul tău. Vom face sacrificii, ne vom lua slujbe şi vom urma cursurile, dar o vom face. Braţul lui Todd o trase pe Kerry mai aproape.

— Şi veţi avea medii mari? îl ironiză Riordan.

— Poate că nu, dar vom absolvi.

— Ce nobil din partea voastră, să vă zbateţi împreună, fără ajutor. Veţi fi atât de ocupaţi să

supravieţuiţi încât abia peste vreo cinci ani vă veţi da seama ce greşeală aţi făcut. Nu sunteţi compatibili. Când vă veţi da seama, probabil că veţi avea şi un copil. Tu şi cu mine, Todd, ştim cum e să creşti cu părinţii despărţiţi.

— Kerry şi cu mine ne potrivim şi ne iubim, îl contrazise Todd.

— Aşa spuneau şi părinţii noştri, fu răspunsul lui Riordan.

Todd nu putea susţine privirea fratelui său, ceea ce-i spunea lui Jill că remarca lui Riordan atinsese un punct sensibil.

— Nu vreau să-ţi faci probleme. Vreau să apelez la raţiunea ta, Todd, spuse el calm. Nu e momentul să te înjugi la căsnicie. Nu fiindcă ai fi tânăr, nu vârsta contează, ci pentru că în următorii ani trebuie să studiezi şi să-ţi faci o carieră. Te repezi în treaba asta cu ochii închişi, Todd. Deschide-i. Fii sigur că nu confuzi dorinţa cu dragostea. Culcă-te cu ea. Fă-o amanta ta. Dar nu face prostia să te

însori cu ea!

Kerry roşi puternic. Jill se întrebă de ce crezuse că Riordan se va purta mai frumos în prezenţa lor.

Todd asculta argumentele fratelui său şi dezacordul cu ultimele propoziţii risipise influenţa primelor. Riordan exagerase. Todd era mânios şi nu încerca să ascundă asta.

— Dacă te-ai osteni s-o cunoşti pe Kerry, nu te-ai grăbi s-o insulţi!

— Niciodată n-am pretins că sunt diplomatul familiei. Riordan zâmbi rece. Te-ai obosi degeaba să-i aperi onoarea.

Todd se ridică în picioare, făcându-i semn lui Kerry să-l urmeze. O uitară pe Jill şi ieşiră. Ea privea înfuriată capătul ţigării.

— Ei bine, domnişoară Randall? Riordan nu o uitase.

Îl privi împietrită.

— Da?

— Sunteţi în favoarea acestei logodne, evident. Nu vă apăraţi prietena? Vocea lui aparent blândă tăia în carne vie.

— Nu-mi place să mă contrazic cu grosolănie, dar i-am văzut pe Todd şi pe Kerry împreună, murmură Jill. Am observat trei lucruri la ei. Există

O atracţie fizică, dar sentimentele lor sunt puternice şi tandre. Şi cred că personalităţile lor se completează.

— Todd e ca bunicul, are ambiţii politice. Ţi-o poţi imagina pe Kerry ca soţie de politician? Timiditatea ei va fi curând o problemă. Jill scutură încet ţigara şi nu-l privi ca să nu vadă că era de acord cu el. Todd ar trebui să se însoare cu cineva ca tine, care să-l susţină în carieră.

— Ca mine? Era mirată.

— O femeie frumoasă care să fie gazda oamenilor importanţi pe care care va fi nevoit să-i frecventeze.

— Da? Jill îşi înclină capul ca şi cum s-ar fi gândit la asta. Ciudat, opiniile noastre diferă. Când văd un politician

cu o soţie frumoasă, simt că a pierdut legătura cu oamenii obişnuiţi. În plus, cred că Todd ar vrea mai mult o soţie care să-l aştepte acasă, decât una care să lucreze cu el.

Ochii lui se îngustară din nou.

— E o opinie interesantă. Sunteţi convinsă că mariajul lor ar merge?

— Cred că ar merge foarte bine, afirmă Jill.

— Sunteţi în favoarea cuplurilor care se căsătoresc în timp ce încă merg la facultate şi în cazul lui Todd, să-l întreţină Kerry până termină facultatea? E greu, nu sunteţi de acord?

— Ba da. Bineînţeles, dacă i-aţi ajuta, nu ar avea atât de multe probleme.

— Asta credeţi că ar trebui să fac?

Riordan se dădu pe spate, părul lui era şi mai negru în întuneric, iar trăsăturile lui puternice erau luminate de lumina discretă.

Studiindu-i ochii deschişi la culoare, Jill fu conştientă de farmecul lui primitiv. Inima îi bătu mai tare sub vraja virilităţii lui.

Trebuia să se elibereze de atracţia magnetică a privirii lui.

— Nu vă spun eu ce să faceţi. Râse dulce, ca şi cum o femeie nu l-ar fi putut influenţa.

— N-aţi face-o?

Cuvintele ironice erau spuse atât de blând încât Jill nu era sigură dacă le auzise sau doar şi le imaginase. Apoi, el vorbi mai tare:

— Dar credeţi că ar trebui s-o cunosc mai bine pe Kerry înainte de a lua o decizie irevocabilă.

— Bineînţeles, sunt de acord. Nu e nimic mai rău decât înstrăinarea dintre doi fraţi şi Kerry ar suferi ca ea să fie cauza. Acesta era adevărul. Poate exista o şansă de reconciliere.

Privea cu ochii mari, ca o blondă proastă. Dacă l-ar fi

contrazis, el ar fi devenit şi mai încăpăţânat. Mai bine îl lăsa să creadă că vorbea cu înţelepciunea unei proaste şi nu voia să-l facă să se răzgândească.

Riordan o măsură cu privirea. Apoi luă paharul şi îl goli.

— Să-i căutăm pe Todd şi pe prietena ta? sugeră el. Poate iau masa fără noi.

Jill dădu din cap afirmativ. Se ridicară şi el o privi admirativ. Nu o atinse, dar îl simţea aproape în timp ce ieşeau din hol.

Capitolul 3

Conversaţia din timpul mesei fu artificială. Dacă Riordan ar fi fost puţin mai conciliant, tensiunea ar fi dispărut. Jill credea că ceea ce îi spusese ea îl impresionase. Dar nu-l făcuse să se răzgândească.

Nu se mai înfruntară. Jill decise că Riordan credea că mersese prea departe. Dar dacă Riordan voise s-o facă pe Kerry nefericită, reuşise. Faţa îi era tristă. Privirile calde şi zâmbetele lui Todd nu erau atât de eficiente ca dacă ar fi fost singuri.

În timp ce Riordan plătea nota, Jill se hotărî că Todd şi Kerry ar trebui să fie singuri. Ea putea lua un taxi.

— Todd, spuse ea încet, să nu-i atragă atenţia lui Riordan, de ce nu pleci cu Kerry? Eu mă descurc.

— Sigur nu te superi?

— Doar eu am propus asta. Jill zâmbi. Kerry vru să protesteze, dar Riordan se apropia.

Todd o strânse pe Kerry de mijloc şi fratele lui zâmbi ironic. Kerry îşi luă rămas-bun de la el.

— Ne întâlnim aici la şapte dimineaţa să luăm micul dejun, Todd, înainte să plec la fermă. Nu era o sugestie, ci o poruncă. Buzele lui Jill se strânseră văzând atâta tiranie, dar se relaxă imediat ce fu privită. Domnişoară Randalll. Înclină capul, arogant.

— Noapte bună, domnule Riordan. Nu avea de gând

să-i mulţumească pentru o seară mizerabilă.

În hol se despărţiră. Riordan dispăru imediat, probabil în camera lui. Todd sugeră ezitant s-o ducă pe Jill cu maşina, dar ea refuză. Cei doi insistară să aştepte până cheamă Jill un taxi.

Maşina lui Todd ieşea din parcarea hotelului. Capul lui Kerry era pe umărul lui. Dragostea

adevărată nu e fără probleme. Nu aşa se spunea? Probabil că era dragoste adevărată, căci Todd şi Kerry aveau probleme destule.

— Nu-mi spuneţi că au uitat să vă ia cu ei.

Jill se întoarse brusc, privindu-l surprinsă pe Riordan. Avea o mână în buzunarul pantalonilor. În cealaltă ţinea o ţigară.

— Sau aţi aranjat să rămâneţi? o ironiză Riordan.

I se puse un nod în gât şi râse strident.

— M-aţi speriat. Kerry şi Todd nu merg direct acasă, aşa că m-am decis să iau un taxi.

Doar nu credea că rămăsese în urmă ca să aibă şansa de a se reîntâlni cu el.

— Nu e nevoie să luaţi un taxi. Tocmai voiam să plec cu maşina. Vă duc eu.

— Nu e nevoie. Deja un taxi vine încoace. O maşină apăru. De fapt, a venit. Sunteţi amabil că m-aţi invitat, totuşi.

El îi deschise uşa. Imaginea ei era tot ce se reflecta în ochii lui. Şoferul taxiului se apropia.

— Aţi chemat un taxi?

— Da, răspunse Jill repede.

Mâna lui Riordan o prinse de cot.

— Doamna nu are nevoie de taxi. îi dădu şoferului o bancnotă. Pentru efort.

Şoferul o privi şi zâmbi.

— Mulţumesc, domnule. Îndesă banii în buzunar şi dispăru.

Voia să protesteze, dar nu-l putea înfrunta. Era mai bine să accepte cu calm oferta lui.

— Sper că nu e prea mare deranjul, domnule Riordan, spuse Jill în timp ce el o ghida spre parcare.

— Deloc, domnişoară Randall. Era puţin ironic. Nu merg undeva anume. Mă apasă claustrofobia când vin în oraş.

Îi ţinu uşa deschisă. Apoi se aşeză la volan.

— Păreţi să vă acomodaţi bine la oraş, spuse Jill, privindu-i hainele elegante.

El o privi scurt înainte să se uite în spate ca să iasă din parcare.

— Credeţi că haina îl face pe om, domnişoară Randall?

— Jill, îl corectă ea, apoi răspunse la întrebare. Pari în largul tău în ele.

— E ciudat. Jill. Ezită deliberat asupra prenumelui ei, făcându-l să sune ironic. Credeam că-ţi dai seama că un lup în blană de oaie e tot un lup.

— Sunteţi un lup, domnule Riordan? Vocea îi era insinuantă.

— Spune-mi Riordan. Sunt un lup singuratic, preferând să călătoresc fără ajutorul unei haite sau a unei tovarăşe.

O avertiza oare? Credea că-i făcea avansuri? Cu siguranţă, nu. Nu flirtase cu el şi nu-i dăduse nicio indicaţie că era interesată de el altfel decât ca frate al lui Todd şi viitor cumnat al lui Kerry.

Poate că era obişnuit ca femeile să-l vâneze. Multe femei ar fi fost atrase de el. Era o provocare să pună mâna pe el. În alte circumstanţe, şi ea ar fi încercat, doar ca să se distreze.

— Aşa călătoreşti mai repede, fu ea de acord. Privi pe fereastră, prefăcându-se interesată de decor.

— Eşti din Montana? întrebă Riordan.

— Da. Părinţii mei trăiesc în West Yellowstone, unde

m-am născut şi am crescut.

— Probabil că eşti obişnuită cu peisaje frumoase.

— Se obişnuieşte cineva cu ele? Sper că nu, zâmbi Jill.

— Ai fraţi sau surori?

— Patru. Trei fraţi şi o soră.

— Mai mari sau mai mici? întrebă Riordan, luând colţul.

— Am un frate cu doi ani mai mare decât mine. Ceilalţi sunt mai mici. Era curioasă de ce-l interesa familia ei. Se contura o idee. Andy, fratele mai mare, e singurul dintre noi care e căsătorit. A cunoscut-o pe soţia lui când făcea armata la puşcaşii marini în California. I-a sunat pe părinţii mei într-o noapte şi le-a spus că s-a însurat. A fost un şoc pentru noi, dar când am cunoscut-o pe soţia lui Sally, ne-a plăcut de ea.

O privi.

— Subtilitatea nu te caracterizează, nu-i aşa? sugeră el.

— În schimb sunt perseverentă, răspunse Jill cu o strălucire maliţioasă în ochii albaştri.

— Fratele tău e treaba ta şi al meu e a mea.

Jill descoperi brusc ceva. Ceva o tulburase de când îl cunoscuse pe Riordan, ceva ce îl deosebea de toţi bărbaţii pe care îi cunoscuse. Într-o clipă îşi dădu seama ce.

Lui Riordan nu-i plăcea de ea. Nu pentru că era frumoasă sau pentru că avea impresia că era proastă. Ci pentru că era femeie. Riordan ura femeile. Nu, ură nu era cuvântul potrivit. Le dispreţuia, ironizându-le sentimentele şi folosindu-le pentru a-şi satisface nevoile fizice. Dar de ce?

Copilăria lui nu putea diferi mult de cea a lui Todd, iar Todd nu avea cicatrice de la despărţirea părinţilor lui. Fusese îndrăgostit de vreo femeie şi fusese respins?

Era posibil, se gândi Jill. Era un bărbat pasional. Nu

în sensul erotic al cuvântului, ci în profunzimea convingerilor şi a sentimentelor. Putea purta pică mult timp. Ochii lui cenuşii vedeau esenţialul. Purta civilizaţia pe deasupra ca un pardesiu, dar era un bărbat pentru care esenţa conta, primitiv, nemilos şi puternic.

Era atât de diferit de Todd.

Această descoperire era de bun sau de rău augur? Nu voia să ştie astfel de lucruri despre Riordan. Nici măcar nu voia să se gândească la ele.

Forţându-şi privirea la peisaj, Jill se concentra. O luaseră pe strada principală din Helena.

Mai demult fusese o uliţă, nu o stradă principală pavată. Aceasta era la început, când patru căutători de aur ghinionişti veniseră să-şi încerce ultima şansă de a se îmbogăţi. În acel iulie 1864, au găsit aur în văi şi până toamna, o sută de barăci constituiau aşezarea căutătorilor de aur.

Se născuse un oraş: Helena.

Clădirile vechi şi ponosite te impresionau. În sudul străzii fusese oraşul chinezesc. Chinezii, care lucraseră la construirea căilor ferate, aveau de asemenea grădini şi magazine. Aveau şi un tunel lung unde ascundeau opiumul.

Arhitectura vehilor clădiri era predominant romanică. Arcuri şi coloane se combinau cu frize şi cornise şi grinzi mari de lemn. Maşina lua alt colţ, trecând pe lângă un depou, care avusese un turn înalt cu ceas înainte de cutremur. Apoi văzu fostul templu în stil maur, acum casă de cultură.

— La ce te gândeşti? întrerupse Riordan tăcerea. Jill simţea privirea lui rece, dar continuă să privească strada luminată.

— La oraş, la istoria lui, ridică ea din umeri. Tremură, dorindu-şi să nu-l fi întâlnit niciodată şi să n-o fi fermecat.

— Da? întrebă el neîncrezător.

Maşina opri în faţa intrării căminului. Opri motorul şi se întoarse spre ea. Ochii lui erau metalici.

Braţul lui se sprijinea neglijent pe spătar şi mâna lui era la câţiva centimetri de capul ei. Jill era încordată şi precaută.

— Credeam că te gândeai la vreo nouă tactică de a mă face să mă răzgândesc. Vocea lui era cinică.

— Tactică? Jill înghiţi în sec.

— Nu asta faci de când ne-am cunoscut? Tonul periculos de blând o îndemnă să nege.

— Nu ştiu ce vrei să spui, protestă Jill slab. Aparenţa ei de ingenuă era disecată de privirea lui tăioasă şi nu avea ce face. Vrei să spui că am încercat să te conving să le dai lui Kerry şi lui Todd o şansă? Admit că da.

— Chiar vrei să te cred că eşti atât de inocentă pe cât pari? zâmbi Riordan rece.

— Îţi imaginezi. Jill îşi flutură genele uimită. Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Ai jucat bine, dar inteligenţa se face remarcată.

— Am jucat? repetă ea.

Ştia că nu putea recunoaşte. Dacă înceta acum s-o facă pe blonda proastă, şi-ar fi ieşit din fire şi i-ar fi spus exact ce credea despre aroganţa lui. Aceasta n-ar fi ajutat-o pe Kerry.

— Pe cuvânt, domnule Riordan, nu vă înţeleg. Puse mâna pe clanţă. Mai bine intru.

Era încuiată. Căută piedica, dar îşi dădu seama că era pe partea şoferului. Trebuia să-i înfrunte expresia ironică.

— Vreţi să deschideţi uşa, vă rog?

El nu spuse nimic şi o privi încrezut. îi privea gura.

— Cum fură fluturii nectarul de la atâtea flori? Fluture? O cuprinseră fiorii pe şira spinării.

Chiar ieri folosise acest cuvânt pentru a se descrie pe sine însăşi. Riordan alesese acelaşi cuvânt. Coincidenţă? Sau se simţeau reciproc.

— De ce. de ce ai spus fluture?

— Deoarece eşti la fel de frumoasă, fragilă şi constantă ca un fluture.

Era o acuzaţie, nu un compliment. Cu un deget îi mângâie părul şi gâtul. Jill era ţintuită ca un fluture de privirea lui de oţel.

— M-am întrebat dacă mierea e mai dulce de pe buzele unui fluture.

O prinse de ceafă şi o trase spre el. Mâinile ei îl împingeau în piept.

— Nu! protestă ea, surprinsă.

O trase de păr, ridicându-i faţa spre gura care se apropia, punând stăpânire pe buzele ei.

Cu brutalitate, îi exploră gura. Urechile îi ţiuiau, era umilită.

Nu aşa săruta un bărbat o femeie, ci se distra cu o femeie stricată, fără să-i pese de sentimentele ei. Degeaba se zbătea în braţele lui.

Sub pumnii strânşi împingându-i pieptul, îi simţea inima bătând. A ei bătea nebuneşte. Sărutul lui o seca de puteri, luându-i-le ca pe nectarul dintr-o floare. Se forţa să nu-i cedeze.

Riordan o atacase cu viteza vulturului care îşi înşfacă prada. La fel de brusc îi dădu drumul şi o mângâie pe claviculă. Părul ei îi căzu peste faţă, ascunzându-i umilinţa din obraji.

Dar nu fu lăsată să-şi revină. O luă de bărbie şi-i privi faţa. În ochii lui de argint se oglindea doar faţa ei îmbujorată şi supărată.

— Care dintre noi e mai puternic, domnişoară Randall? zâmbi el ironic.

— Fizic, tu eşti! şuieră ea, aruncând flăcări din priviri, dar Riordan era făcut din oţel, nu din lemn, şi nu păţi nimic.

Ridurile din jurul gurii lui se adânciră.

— Nu face greşeala să crezi că sunt mai puternic doar fizic, o avertiză el.

Îi dădu drumul de tot şi reveni la volan. Deblocă siguranţa.

— Noapte bună, domnişoară Randal.

Genunchii îi tremurau când ieşi din maşină.

Asaltul lui o tulburase mai mult decât crezuse, dar nu o îngenunchease. Fiind acum departe de el, se aplecă şi-i spuse:

— Să nu crezi că s-a terminat, Riordan. Voi face tot ce voi putea ca să mă asigur că Todd şi Kerry se vor căsători cât mai curând! Aruncase mănuşa, trânti portiera şi se întoarse spre clădire.

La început îi fu teamă ca el să n-o urmeze. Îşi ţinu răsuflarea până auzi motorul pornind. Vorbise îndrăzneţ, dar intenţiona să se ţină de cuvânt.

Kerry se întoarse după miezul nopţii. Jill era în pat încercând să adoarmă. Mintea îi era plină de gânduri răzbunătoare. Se îndoia că nu le va dezvălui într-o discuţie de noaptea târziu şi era mai bine să nu afle Kerry ce se întâmplase. Din fericire, bruneta nu încercă s-o trezească, ci se schimbă şi se culcă şi ea.

Dimineaţa ştiu că Riordan plecase. Somnul lui Jill fusese chinuit de amintirea sărutului lui brutal, dar soarele de dimineaţă îi alungă umilinţa. Şi Kerry părea mai relaxată când se îmbrăcă să meargă cu Todd la biserică.

Arcuindu-şi spatele şi întinzându-se, Jill se întreba ce se întâmplase la întâlnirea dintre Todd şi Riordan din acea dimineaţă. Era sigură că Riordan nu se răzgândise.

Clipi obosită. Trebuia să se apuce de treabă. Dacă ar fi fost mai harnică, referatul ar fi fost gata acum o oră, se învinovăţi ea şi privi coala de hârtie din maşina de scris.

* * *

În timp ce scotea din maşina de scris foaia fără greşeli, uşa din hol se deschise. Se uită după Kerry.

— Ai picat la ţanc, Kerry, o întâmpină Jill zâmbind. Asta e ultima pagină. Poţi să treci la maşină.

— Ţi-am adus un sandviş şi o Coca. M-am gândit că poate ţi-e foame. Kerry puse o pungă de hârtie pe birou.

— M-ai salvat! Jill îşi strânse hârtiile şi le puse pe marginea patului. Luă punga şi se tolăni în pat. Probabil că ai luat masa în oraş cu Todd după ce aţi fost la biserică.

Kerry nu-i răspunse. Jill se încruntă, curioasă. Kerry îşi punea haina în dulap, cu mintea preocupată de ceva.

— Kerry? Jill pocni din degete ca s-o trezească din visare.

— Ce e? Ai spus ceva?

— Nimic important. Jill puse Coca pe masa dintre paturi şi luă sandvişul. Erai dusă.

— Da? Kerry se îndreptă spre patul ei. Se aşeză pe marginea lui, privindu-şi mâinile împreunate în poală. Cred că mă gândeam, murmură ea.

— Bineînţeles, spuse Jill îngrijorată. La ce te gândeai?

Mâinile lui Kerry se frământară cu nervozitate.

— Îţi aminteşti că Todd s-a întâlnit cu Riordan azi dimineaţă.

— Da. Despachetă sandvişul, prefăcându-se preocupată. Şi ce-a spus barosanul? întrebă ea sarcastic.

— A fost acceptată cererea lui Todd de a se transfera la Harward. Riordan a primit răspunsul la fermă săptămâna aceasta, spuse Kerry.

Deci, Riordan mai avea un as în mânecă, se mânie Jill. Nu avea decât să-i ţină departe unul de altul pe Todd şi Kerry în timpul verii, apoi vor fi la mare depărtare. Probabil se gândea că ochii care nu se văd se uită.

— Atunci va trebui să vă căsătoriţi în august, nu-i aşa? Cu notele tale, te poţi uşor transfera la o universitate de pe coasta de est.

— Nu-mi pot permite să studiez acolo, oftă Kerry.

Apoi adăugă desperată:

— Şi Todd nu mă va putea ajuta, căci Riordan îl ameninţă că nu-l mai întreţine. Jill strânse sandvişul în mână, dorindu-şi să fi fost gâtul lui Riordan.

— Nu-i puteţi permite să vă şantajeze aşa!

— Todd crede că ar fi mai bine să nu ne pripim.

— Doar nu crede că Riordan se va răzgândi. Ar fi un miracol. Văzând-o pe Kerry întristându-se, Jill îşi dori să-i fi lăsat o speranţă cât de mică.

— Ei bine, trase Kerry aer în piept. Riordan i-a făcut o propunere lui Todd în dimineaţa asta.

— Ce fel de propunere? Jill era sceptică.

— A… recunoscut că s-a grăbit să mă condamne.

— Frumos din partea lui, spuse Jill şi muscă din sandviş.

— A admis că a avut idei preconcepute despre mine înainte de a mă cunoaşte şi că ar

trebui să mă cunoască mai bine. Totuşi nu e de acord cu logodna noastră, adăugă Kerry.

— Şi ce vrea? întrebă Jill. O perioadă de probă?

Până la toamnă, când Todd va pleca la

Harward, se gândi Jill.

— Cam aşa ceva, admise Kerry privind-o. Todd lucrează la fermă vara. Riordan m-a invitat să petrec o lună acolo ca să ne cunoaştem mai bine. Ce dezastru, fu primul gând al lui Jill. Kerry era deja intimidată de el. O lună în compania lui o va supune total, chiar cu ajutorul lui Todd. Jill nu-l subestima pe Riordan. Ştia că va face orice ca să-şi atingă scopul.

Îşi privi sandvişul.

— Există un obstacol, Kerry. Cum vei sta la ferma lui şi în acelaşi timp să câştigi bani ca să-ţi plăteşti semestrul viitor? Ea şi Kerry trebuia să lucreze pentru părinţii lui Jill în vara aceasta în motelul lor cu restaurant de la intrarea în parcul Yellowstone. Părinţii mei vor trebui să angajeze pe cineva în locul tău.

— Riordan s-a oferit să mă despăgubească.

Ar fi trebuit să ghicească. Jill îndesă sandvişul muşcat înapoi în pungă. Nu-i mai plăcea.

— Doar nu te gândeşti să accepţi, protestă Jill desperată, frecându-şi fruntea care o durea. Ştii că n-ar merge. Îţi va face viaţa un coşmar. Ştii cum se poartă când Todd nu e prin preajmă. Cât timp crezi că vei suporta?

— Singură n-aş putea. Dar dacă ai veni cu mine.

— Îţi voi spune un mic secret, o întrerupse Jill. Lui Riordan nu-i place de mine şi nu mă va invita să petrec o lună la ferma lui. În plus, trebuie să muncesc vara asta.

— Jill. Ceva din vocea lui Kerry o puse în gardă. Riordan s-a gândit că n-ar fi bine să stau singură cu ei. Te-a invitat şi pe tine, cu aceeaşi ofertă de a te despăgubi.

— O, nu! Jill se ridică şi se duse la fereastră. Părul ei părea de aur în lumina soarelui. Îşi scutură capul. Nu!

— Te rog.

— N-o să meargă, Kerry.

Doamne, ce minte diabolică avea bărbatul acesta! Luase în considerare toate posibilele obiecţii ale lui Kerry.

Faptul că o invitase şi pe ea confirma dimensiunea aroganţei lui. îl provocase şi acum o invita să vadă cum distrugea această logodnă. Riordan se va răzbuna şi o va supraveghea. Jill îl subestimase din nou şi nu-i plăcea asta.

Ochii entuziaşti ai lui Kerry nu observară asta.

— Trebuie să vii.

— Nu înţelegi, protestă Jill; dacă vin, îmi voi pierde cumpătul şi vă voi înrăutăţi situaţia. Cel mai înţelept ar fi să refuzi invitaţia şi să-ţi asumi riscul ca Riordan să nu-l poată influenţa pe Todd să rupă logodna. Şi e logic, căci Todd te iubeşte.

— Nu pot.

Lacrimile îi sclipeau în ochi. Jill voia s-o scuture.

— De ce nu poţi? Nu te poţi duce singură!

— Ba da, pot. îl iubesc pe Todd. Nu vreau să movoc

râcă între el şi fratele lui. E important să ai o familie. Dacă e şi cea mai mică şansă ca Riordan să fie de acord ca Todd să se însoare cu mine după ce petrec o lună acolo, voi risca. M-aş simţi mai bine dacă ai veni cu mine, dar mă duc oricum.

— Kerry, n-o face pe viteaza, oftă Jill. În plus, ce le voi spune părinţilor mei? Se aşteaptă să muncesc vara asta, nu să plec în vacanţă. Nu le pot spune în ultima clipă că trebuie să găsească pe altcineva să-mi ţină locul.

— Chiar tu ai spus că au alte candidate la slujba aia. Ar putea angaja pe altcineva, spuse Kerry.

— Cred că da, fu Jill cu greu de acord, dar nu le-ar plăcea acest plan. Riordan are o menajeră deja.

— Poţi încerca.

Privind faţa rugătoare a colegei ei de cameră, Jill ştia că trebuia să dea un telefon. Ce fel de prietenă era dacă o lăsa pe Kerry singură în groapa cu lei? Dar pe ea cine o va proteja? Spera că părinţii ei.

Ei erau foarte înţelegători.

Capitolul 4

Ţinutul cerului nesfârşit. Aşa descriau broşurile Montana. Preriile vaste se întindeau de la răsărit la apus, întrerupte de munţi înalţi.

La orizont erau munţi înalţi care înţepau cerul albastru. Haina lor de vară verde nu avea rival.

Totul era verde, multe nuanţe întrerupte doar de maroul trunchiurilor copacilor şi de stâncile care reflectau lumina soarelui şi de rozul, galbenul şi albul florilor sălbatice din poieni şi de pe pante. Priveliştea îţi lua răsuflarea şi rămânea aceeaşi, deşi se schimba mereu. Aveai senzaţia că te-ai desprins de pământ pentru a plana pe culmi.

— Mereu simt asta, murmură Jill.

— Ce-ai spus? întrebă Kerry privind-o curioasă,

nesigură că auzise bine.

— Admiram peisajul. Privi în interiorul maşinii. Nu mă satur să privesc munţii, mai ales aşa, nepângăriţi de mâna omului.

— Mă fac să mă simt mică şi lipsită de importanţă, spuse Kerry, dar sunt frumoşi.

Jill se aplecă să privească şoferul.

— Toată viaţa am trăit în Montana, dar în oraş. Todd, cum e să trăieşti la munte tot anul?

Todd zâmbi puţin, aruncându-i o privire.

— Nu ştiu.

— Cum?

— Când m-am născut, mama mea s-a mutat la oraş. Doar vara veneam să stau la fermă cu tata, explică el. Deci nu ştiu cum e să vezi prima furtună de iarnă năvălind pe piscuri. M-am întrebat adesea cum e, dar nu ştiu.

— Nu ştiam. Kerry mi-a spus că părinţii tăi nu trăiau împreună, dar am presupus că s-au despărţit când erai mai mare. Jill privea gânditoare înainte. Era greu să ţi-l închipui pe

Riordan crescând la oraş. Era mai uşor de acceptat că Riordan crescuse la munte, în aer liber. Bineînţeles, Riordan era mai mare ca tine. Probabil că s-a obişnuit mai greu.

— N-a încercat, răspunse Todd. Mama mi-a spus că atunci când a aflat că ea nu se mai întoarce la fermă, a fugit. Avea nouă ani şi a făcut autostopul până la fermă. Acest lucru s-a întâmplat de trei, patru ori, până când bunicul a sugerat că ar fi mai bine să-l lase pe Riordan să stea la fermă cu tatăl lui. În cele din urmă, ea a fost de acord. Când am mai crescut, l-am întrebat cum de-a avut curajul să vină singur de la Helena, unde trăiam cu mama şi bunicul, până la fermă. A spus că altfel n-avea cum ajunge acasă. Ferma era casa lui. Pentru mine, e doar un loc unde-mi petrec vacanţa de vară.

Jill se gândi la hotărârea băiatului de nouă ani, care

călătorise peste două sute de kilometri la sud-vest de Helena.

Această parte a lui nu se schimbase. Acum era hotărât să împiedice o căsătorie între Todd şi Kerry.

Inspirând adânc, Jill era mânioasă şi desperată. În maşină erau trei fraieri. Nu era sigură care dintre ei era cel mai mare. Probabil ea, căci ceilalţi doi erau orbiţi de dragoste. Se prefigura o lună lungă şi grea.

— Cum era Riordan când era mic? Era bine să afle cât mai multe despre duşman.

— Nu ştiu, răspunse Todd gânditor. Când eşti mic, nu eşti prea atent. Era „fratele mai mare”, mă învăţa să călăresc, mă lua la vânătoare. Era Riordan.

Kerry tremură. Todd puse mâna pe a ei. Cu coada ochiului, Jill văzu cum o strângea protector de mână.

— Nu te îngrijora, murmură el blând. Când te va cunoaşte, va vedea ce soră bună vei fi.

Jill tăcu. Todd nu avea ce-i spune despre Riordan şi menţionarea numelui său o speria pe Kerry. Zâmbi. Nici ea nu era în largul ei. Se apropiau de destinaţie. Ieşiseră de pe autostradă în urmă cu câţiva kilometri.

Todd încetini şi o luă pe un drum desfundat care ducea în munţi. Într-un gard era o intrare fără poartă.

— Aici e, anunţă el, arătând pământul din jur. Casa e la câţiva kilometri.

Jill nu văzu niciun panou care să indice că ferma era a lui Riordan. Doar unul pe care scria: „Nu intraţi”. O avertizare cu subînţeles, poate?

Ajungând pe un deal, Jill văzu casa. Brazi înalţi străjuiau casa din trei părţi, protejând-o de vânturile iernii. Casa cu două etaje era un exemplu de arhitectură de pe la 1900, cu coloane. Totuşi lemnul şi piatra din care era făcută se potriveau cu peisajul rustic.

— E frumoasă! spuse Kerry.

Maşina se oprise.

— O cabană mică în munţi, glumi Todd, deschizând portiera şi coborând.

Nu era prea mare, dar liniile ei graţioase şi vechi impresionau, se gândi Jill. Era curioasă cum arată pe dinăuntru.

Ieşind din maşină, văzu clădirile fermei. Nu se vedeau semne de activitate. Se aşteptase ca Riordan să-i întâmpine cu ochii lui cinici şi ironici.

— Nu mă aşteptam să fie atât de frumoasă, şopti Kerry.

Jill o privi.

— Eu abia aştept să văd dacă interiorul e pe măsura exteriorului, spuse ea îndreptându-se spre portbagaj să-şi ia genţile de voiaj.

Todd luă genţile mai mari şi fetele pe cele mai mici. Urcară treptele spre uşa de stejar.

Holul era lambrisat, iar deasupra zugrăvit în crem. Nişte scări de stejar duceau la etaj. În stânga lor era un şemineu din granit şi un trofeu cu capul unui ţap. Pe jos era parchet.

Todd lăsă genţile pe dusumea.

— Oare unde o fi Mary? se miră el.

Se auziră paşi uşori. Jill întoarse capul în direcţia aceea, întrebându-se ce fel de femeie era Mary. Cea care avea grijă de casă pentru Riordan trebuia să fie plină de talente ca să-l mulţumească. Cum holul de intrare era lustruit, Jill se gândi că Mary era aşa.

Fu uimită să vadă o femeie tânără cu ochi căprui.

Părul lung saten îi cădea pe umeri. Zâmbea de parcă torcea ca o pisică.

— Bine ai venit acasă, Todd. Le ignoră pe fete şi-l sărută pe obraz.

Jill aprecie că femeia avea vreo treizeci de ani. Ea bănuia că mai avea şi alte talente.

Todd râse şi o privi pe Kerry, apoi se întoarse spre

femeie.

— Nu mă aşteptam să te văd aici, Sheena.

Sheena? Nu era Mary, menajera? Sprâncenele lui

Jill se ridicară de uimire. Femeia se purta ca o gazdă.

Zâmbetul de pisică se profilă mai bine.

— Am fost delegată să vă întâmpin. Riordan are treabă în după-amiaza aceasta. Îmi cer scuze că nu v-am auzit venind, eram în bucătărie s-o ajut pe Mary.

— Sper să stai cu noi, se oferi Todd politicos, dar nu prea entuziasmat.

— Aşa voi face. Apoi femeia o privi pe Jill. Sunt Sheena Benton, cea mai apropiată vecină a lui Riordan. Tu trebuie să fii prietena lui Todd, parcă te cheamă Kerry, nu-i aşa?

Cea mai apropiată vecină? Doar atât? se gândi Jill cinică în timp ce-i strângea mâna suplă, cu forme artistice.

— Nu, sunt Jillian Randall, prietena lui Kerry, o corectă ea.

Ochii căprui se îngustară admirativ, apoi o priviră pe Kerry. Pe lângă frumuseţea blondă a lui Jill, Kerry părea un şoricel în ochii ei.

Jill voia să protesteze la această apreciere. Frumuseţea lui Kerry era pe dinăuntru, dar Jill se îndoia că această creatură felină ar înţelege.

Sheena Benton râse răguşit de greşeala ei. Nu era amuzată când o privi din nou pe Jill. O privea cu o sclipire de răutate. Instinctiv, Jill îi privi mâinile aşteptându-se să se transforme în gheare şi să fie zgâriată pe faţă.

— Îmi pare bine să te cunosc, Jillian, declară Sheena cu o voce răguşită. Mincinoasa, se gândi Jill. Trebuie să admit că nu prea arăţi ca o bonă.

— Sunt prietena lui Kerry, nu bona.

Îi dădu drumul mâinii şi se întoarse spre Kerry, cerându-şi fals scuze.

— Îmi pare rău de greşeala mea, spuse Sheena pe un ton de regină.

— Nu-i nimic, murmură Jill.

Kerry privi cu coada ochiului la Todd, temându-se că şi el o va considera insignifiantă. Acesta o privi cu căldură.

— Probabil îi vei fi recunoscătoare prietenei tale că a venit cu tine, după ce vei sta aici un timp, continuă Sheena. La sfârşitul săptămânii, peisajul magnific de aici păleşte când n-ai altceva de făcut. Te apucă plictiseala.

— Nu păreţi plictisită, domnişoară Benton, nu se putu abţine Jill.

— Trăiesc aici. Am avut câţiva prieteni de la oraş în vizită. După o săptămână, se urcă pe pereţi. Zâmbi rece. Şi sunt doamna Benton.

— Sunteţi căsătorită?

— Văduvă. Soţul meu a murit într-un accident de vânătoare acum patru ani.

— Cred că a fost un şoc, spuse Jill.

— La început eram ocupată să am grijă de fermă şi când Riordan m-a ajutat să găsesc un administrator priceput, şocul trecuse. Ridică din umerii felini ca şi cum ar fi spus că mariajul fusese demult şi era uitat. Ca proprietară, am încă multe responsabilităţi care mă ţin ocupată. N-am timp să mă plictisesc.

— Nici Kerry nu va avea, zâmbi Todd, indiferent la scânteile care zburau între Sheena şi Jill. îi voi dedica orice clipă, să mă asigur că se va simţi bine.

— Vorbeşti ca un tânăr îndrăgostit, râse Sheena gâtuit şi ironic. Vei afla că viaţa e mult mai simplă, Kerry. Distracţiile vor consta într-o plimbare sub clar de lună. Todd e totuşi un profesor răbdător. Poate că într-o lună vei fi o fată de la ţară, ca mine.

— Nu chiar fată de la ţară, completă Todd. Vom trăi la oraş. Vreau să o păstrez pe Kerry fată de oraş.

Lumina din ochii lui Kerry spunea că va fi orice va vrea Todd. În acea clipă, Jill uită de femeia cu ochi de pisică şi-şi aminti de ce venise aici. Misiunea ei era să se

asigure că Todd şi Kerry vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi, cum se spunea în povesti.

— Fetelor, haideţi să v-arăt camera voastră, spuse Sheena, întorcându-se spre scări. Ştiu că vreţi să despachetaţi şi să vă spălaţi înainte de cină. Todd, tu stai în camera ta, spuse ea peste umăr.

Jill o urmă pe Sheena care urca fără efort scările acoperite cu carpetă. Aceasta voia să le fie clar că ea era gazda, şi nu numai în după-amiaza aceasta.

— Sper că nu vă deranjează să împărţiţi baia, se opri Sheena la capătul scărilor ca ele s-o ajungă. Aveţi două camere alăturate cu o baie la mijloc.

— Sună bine, spuse Jill.

— Bine. Femeia merse pe holul lambrisat, deschise o uşă şi se dădu la o parte. Aceasta e camera ta, Kerry. Camera era verde. Sheena se depărtă, indicându-i lui Jill s-o urmeze.

— Şi aceasta e camera ta, Jillian.

Camera era dominată de alb şi albastru, cu mobile sculptate. Un covor persan cu un model complicat cu albastru şi alb acoperea podeaua. Mobila era veche.

Admiră camera. Patul dublu mare avea o cuvertură albă, croşetată de mână.

Lăsându-şi genţile mici jos, Jill se întoarse spre femeia care stătea în prag.

— E frumos.

Sheena o privi rece. Privirea ei spunea să nu se îndrăgostească de o cameră în care va sta doar o lună.

— Baia şi camera prietenei tale sunt pe aici, spuse ea arătându-i uşa de lângă şemineu. Cina e la ora şapte.

— Mulţumesc.

Dar uşa se închisese deja. Ceva îi spunea că va trebui să se păzească nu numai de Riordan, ci şi de Sheena. Femeii nu-i plăcea de ea şi n-o voia acolo.

Scuturându-şi capul pentru a scăpa de aceste

gânduri supărătoare, Jill se apropie de uşa care da spre baie. Baia era spaţioasă, cu instalaţii de modă veche, dar în stare de funcţionare. Sunetul vocilor lui Todd şi Kerry o făcu să bată la uşa spre dormitorul prietenei ei.

— Intră, spuse Todd.

Kerry rosise în braţele lui, dar el nu voia să-i dea drumul.

— Am ciocănit, îi tachină Jill.

— Todd, te rog!

— Bine, spuse el râzând. O sărută pe nas. Abia atunci îi dădu drumul şi ridică geanta albastră mare a lui Jill.

— Ţi-o duc în cameră. Apropo, ce crezi despre Ochi-de-tigru, Jill?

Ridică din umeri, strâmbându-se.

— Nu mi-am dat seama că-mi poate displace cineva când o văd prima oară.

— Sheena îl vrea pe Riordan. Nu-i place ca cineva să fie lângă el, mai ales dacă arată ca tine.

— Am băgat la cap, dar n-are de ce să se îngrijoreze în privinţa mea. Nu mă interesează Riordan, declară Jill. Se potriveşte cu el. Sunt o pereche perfectă.

— Te rog, e destul de rău că ne e vecină. N-o vreau de cumnată!

— Todd, n-ar trebui să spui asta, protestă Kerry.

Zâmbi cu dragoste spre ea.

— De ce? Fiindcă prefer femeile feminine celor feline? o tachină el.

— Du valiza lui Jill în camera ei. Ochii lui Kerry străluceau datorită complimentului lui Todd. Aproape că era frumoasă.

— Cum zici tu, spuse el ieşind din cameră.

Kerry privi după el o clipă. Strângându-şi braţele la piept ca şi cum i-ar fi fost frig, se feri de privirea lui Jill.

— Ei bine, iată-ne aici, spuse ea.

— E fabulos, nu-i aşa? întrebă Jill.

Ochii căprui admirară camera.

— Todd mi-a povestit, dar nu mă aşteptam la aşa ceva. Bunicul lui a construit casa pentru soţia lui. Îţi dai seama ce greu i-a fost? Toată mobila a fost transportată cu trenul până la Bannack, apoi cu căruţa până aici.

Jill se apropie de patul cu patru stâlpi şi baldachin verde. Mângâie cuvertura de pe pat. Aceasta era în nuanţe de verde, cu un model geometric.

— E minunată. Cea din camera mea e crosetată. Cine le-a făcut a avut multă răbdare.

— Multă dragoste, o corectă Kerry. Aceste amănunte fac casa să nu pară un muzeu. Cuiva i-a păsat de oamenii din ea. O, Jill, spuse ea cu voce tremurătoare. Abia aştept să am casa mea. Unele femei vor carieră, dar eu nu. Vreau un soţ, copii şi un loc unde să pot face lucruri de-astea pentru ei.

— Le vei avea, promise Jill. Între timp, să despachetăm. Vreau să fac o baie şi să mă schimb înainte de cină. Sheena a spus că e la ora şapte.

Kerry îşi privi ceasul de mână.

— E mai târziu decât credeam. Abia avem timp să fim gata.

— Am senzaţia că Sheena nu vrea să ieşim din cameră până atunci. Te las să despachetezi. Cine termină prima face baie întâi.

— De acord.

Jill termină prima şi lenevi în cadă până termină şi Kerry. Apoi, în dormitor, se duse la oglindă. Avea părul prins cu o clamă. îi dădu drumul şi luă peria de păr.

Împrospătată de baie, se plimbă prin cameră. Părul ei mătăsos făcea scântei electrice sub perie. Se duse la fereastra care dă în spatele casei, având o privelişte superbă asupra munţilor.

Soarele începuse să coboare. Munţii reflectau focul de aur, având coroane de lumină. Lăsă peria şi dădu perdeaua la o parte.

Păduri verzi acopereau pantele ca o mantie de catifea. Vraja munţilor o cuprindea.

Zări o mişcare printre pinii ce străjuiau casa.

Silueta înaltă venise dinspre clădirile fermei. Riordan se apropia cu paşi mari.

Era îmbrăcat ca atunci când îl văzuse prima dată, în blugi tociţi, cămaşă albă, prăfuită şi cizme de cowboy, cu pinteni.

Îşi scotea mănusile de piele. Deodată, Riordan se opri. Privi spre fereastra unde era Jill.

Speriată, vru să se dea înapoi, apoi îşi dădu seama că n-o putea vedea din unghiul acela. Riordan continua să privească fereastra.

Roşi, mânioasă că fusese proastă. N-o putea vedea, dar putea vedea perdeaua ridicată. Era casa lui. Ştia ce cameră primise.

Dădu drumul perdelei şi îl văzu zâmbind amuzat. Apoi îl văzu apropiindu-se din nou, lovindu-se satisfăcut cu mănusile de coapsă.

Iritată de propria reacţie scolărească, se îndepărtă de fereastră. Acum, el era în avantaj.

— Cu ce te îmbraci, Jill? întrebă Kerry din uşa care da spre baie.

— Rochia Aă… roz de crep, răspunse Jill, respirând adânc să se calmeze. Se potriveşte vara şi nu e prea pretenţioasă.

— Cred că voi purta rochia galbenă înflorată. Ce zici?

— Ar fi perfect. Zâmbetul ei era forţat, dar Kerry nu observă.

— Mă duc să mă îmbrac. Vino în camera mea când eşti gata, spuse Kerry şi ieşi.

Jill se duse la oglindă. Câteva atingeri experte cu peria îi făcură părul să pară bătut de vânt. Pielea ei aurie nu avea nevoie de machiaj.

La şase şi jumătate era gata şi o ajuta pe Kerry cu

fermoarul încăpăţânat de la rochie.

— Crezi că ar trebui să mergem jos? Nu e şapte încă? întrebă Kerry.

— Nu văd de ce nu. Vom vedea casa înainte de cină.

Kerry ezită în timp ce Jill voia să iasă.

— Arăt bine?

— Ca o floare de munte, zâmbi ea ca s-o mai detensioneze. Vino!

Coborâră cele trei trepte ce dădeau în hol când Jill auzi paşi şi se crispă. Probabil că era Riordan. Nu-l auzise trecând prin faţa camerei ei, dar el avea un mers de pisică.

Ar fi vrut să se prefacă mirată că auzea paşi în spatele lor. Dar Kerry privi peste umăr. Jill nu avu încotro şi făcu la fel.

Nu văzu ochii cenuşii. În schimb, îl văzu pe Todd privind-o cald pe Kerry. Se linişti. Voia să fie mai sigură pe ea când îl va întâlni pe Riordan.

Todd întinse mâinile după ale lui Kerry.

— Arăţi minunat, scumpo.

— Crezi? îl privi în ochi. Strălucirea dragostei o făcea să pară frumoasă.

Simţindu-se în plus, Jill spuse:

— Ne vedem jos.

Prezenţa ei în casă era ca însoţitoare a lui Kerry, dar nu voia să stea în umbra ei. Kerry şi Todd aveau dreptul să fie singuri din când în când şi Jill voia să se asigure că asta se va întâmpla cât mai des.

La baza scărilor, Jill ezită. Văzu o masă cu faţa de masă albă printr-o uşă deschisă. Gândindu-se că era sufrageria, se apropie.

Uşa deschisă dinaintea aceleia dădea în living. Privi în treacăt, gândindu-se că poate Shhena era acolo.

Masa ovală, acoperită cu o faţă de masă crosetată, avea pe ea porţelanuri şi cristaluri. Un candelabru atârna deasupra mesei şi o lumina. O pânză albă mătăsoasă acoperea pereţii deasupra lambriurilor, atenuând

atmosfera dominată de nuanţele închise ale mobilei şi lambriurilor. Dar nu era nimeni în cameră şi Jill nu voia să aştepte acolo.

Intră în living. Privirea îi fu atrasă imediat de pictura de deasupra şemineului de marmură.

Era portretul unei femei frumoase, cu păr arămiu şi ochi căprui strălucitori. Zâmbea. În ciuda vitalităţii trăsăturilor, avea un aer de fragilitate şi inocenţă.

— E mama mea, se auzi o voce masculină.

Jill se întoarse cu faţa spre colţul camerei de unde venise vocea lui Riordan. Ochii cenuşii îi ironizau privirea prudentă şi el se ridică dintr-un scaun, cu un pahar în mână.

Se schimbase de blugii prăfuiţi în pantaloni făcuţi de comandă, gălbui. Cămaşa de mătase cu mâneci lungi, albă, cu un model verde, îi scotea în evidenţă umerii largi şi talia îngustă. Nasturii de sus erau desfăcuţi, lăsând să i se vadă părul de pe piept. Acesta părea încă ud după duş.

În acelaşi timp, Riordan o măsură din priviri cu îndrăzneală, observând rochia largă, care lăsa să i se vadă formele.

Parcă o dezbrăca din priviri. Jill simţea că roşea. Dar nu-şi feri ochii nici când privirea lui se opri asupra gurii ei, pe care o stăpânise cu forţa.

— Am auzit că există elefanţi roz domnişoară Randall, dar fluturi roz?

Fără să vrea, Jill îşi atinse rochia roz.

— Vreţi să beţi ceva?

— Nu, se grăbi ea să răspundă. Mulţumesc, oricum.

Nu merita să-şi piardă cumpătul atât de repede, din prima seară.

— Îmi cer scuze că n-am fost aici să vă întâmpin, pe dumneavoastră şi pe domnişoara Adams. Vocea lui ironică nu-şi cerea scuze. Sper că n-aţi stat la fereastră, aşteptându-mă.

— Nu vă aşteptam, declară Jill rece. Priveam frumuseţea munţilor.

Ochii lui luciră de satisfacţie. O prinsese admiţând că îl văzuse şi ea muşcase momeala. Jill se întoarse, supărată pe sine însăşi că nu se pregătise mai bine pentru această întâlnire.

O femeie mai în vârstă se oprise în uşă, purtând o rochie albastră şi un sort de aceeaşi culoare.

Părul negru scurt avea fire cărunte, dar ochii aproape negri erau vioi. Evident, aceasta era menajera.

— Doamna Benton m-a trimis cu tava asta cu alune şi măsline, explică femeia intrând în cameră. Spunea că veţi lua ceva aici înainte să veniţi la masă.

— Domnişoară Randall, dânsa e menajera mea, Mary Rivers, spuse Riordan. E o indiancă de neam Crow, nepoata unui şef indian. Ea e Jill Randall, o prietenă a tinerei pe care a adus-o Todd.

— Încântată de cunoştinţă. Jill zâmbi natural, căci femeia era prietenoasă.

Aceasta îi zâmbi la rândul ei, privind-o cu ochi inteligenţi.

— Sper că vă va plăcea aici, domnişoară Randall. Erau primele cuvinte de bun venit sincere pe care le auzea aici. În ciuda originilor mele, rar mă războiesc! După treizeci de ani aici, greu mă poate provoca cineva.

Jill aruncă o privire spre Riordan. Mary Rivers auzise evident remarcile lui şi îi dădea sfaturi.

— Vă pot ajuta în bucătărie, se oferi Jill.

— E aproape gata, refuză femeia zâmbind încă. În plus, prea mulţi bucătari.

Lui Jill îi lăsă impresia că şi Sheena Benton era un bucătar în plus. Ascunse un zâmbet, căci şatena intră în cameră, zâmbindu-i lui Riordan.

— Mai bine mă întorc la bucătărie, spuse menajera şi se retrase.

Ochii de pisică ai Sheenei nu erau calzi când clipi spre Jill.

— Aţi coborât de mult, domnişoară Randal? Eu eram în bucătărie.

— Doar de câteva minute, spuse Jill. Admiră rochia aurie care se mula pe formele Sheenei.

Riordan o privea pe deasupra paharului. Probabil ştia că nici amantei lui tigroaice nu-i plăceau fluturii roz şi că aştepta o scuză s-o sfâşie.

Todd tocmai vâra în buzunar o batistă pătată cu ruj, invitând-o pe Kerry, roşie şi radioasă, în cameră.

Capitolul 5

Cum erau în număr impar, Jill stătu singură pe o parte a mesei, în faţa lui Todd şi Kerry, în timp ce Riordan şi Sheena, ca gazde, stăteau în spatele mesei. Sheena dominase conversaţia cu anecdote despre viaţa la fermă.

Relatase povesti cu Riordan şi Todd, subliniind subtil apropierea ei de gazdă şi sugerându-le lui Jill şi Kerry că erau străine, mai ales Jill.

Izolarea lui Jill nu se termină în sufragerie. Sheena n-ar fi separat-o de grup fără aprobarea lui Riordan. În living, ca o gazdă, Sheena stătu pe canapea cu Riordan.

Todd şi Kerry se aşezară pe două scaune în faţa canapelei, ceea ce o lăsă pe Jill să aleagă una din

două. Una ieşea din discuţie, şi anume să stea pe canapea lângă Riordan. Aşa că se aşeză pe un scaun mai îndepărtat.

Fierbând în sinea ei, Jill îşi pătră o înfăţişare calmă. Nu voia să se amestece la conversaţie sau să atragă atenţia. La asta s-ar fi aşteptat Riordan. Aşa că stătu deoparte şi ascultă.

Cu satisfacţie, descoperi că nu o excludeau pe Kerry, căci Sheena o întrebă politicoasă despre copilărie şi studii. Kerry răspunse blând, dar fără ezitare şi Jill îşi aprecie timida prietenă pentru curajul ei.

— Todd, trebuie să-i arăţi lui Kerry lacul castorilor, declară Sheena, privind-o pe brunetă. Nu e departe de casă şi puteţi înota acolo. Apa e cam rece, căci vine din munţi, dar peisajul e idilic. Vei avea ce face cât timp Todd e la muncă. Ştii să înoţi, nu-i aşa?

— De fapt, nu ştiu, răspunse Kerry. N-am avut ocazia să învăţ.

— Dar ştii să călăreşti? Sunt sigură că Riordan îţi va găsi o iapă blândă. Te poţi plimba pe pajişti, dacă ştii să călăreşti.

Kerry îşi trase o buclă de păr, privindu-l pe Todd.

— Am călărit de câteva ori, dar nu prea mă pricep.

Sheena zâmbi. Jill nu putea să spună dacă zâmbetul era de satisfacţie sau de înţelegere. Nu prea era probabil ca Sheena să fie înţelegătoare. Riordan se sprijinea pe spătarul canapelei, lăsând-o pe Sheena să sugereze ocupaţii pentru oaspeţi.

— Oricum, ridică Sheena din umeri, ştiu că vor fi momente când vei vrea să stai departe de fermă. Vino la mine când vrei. Am făcut un teren de tenis, e o pasiune de-a mea. Chiar dacă sunt plecată, îl poţi folosi.

Kerry roşi şi privi ceaşca de porţelan din poală.

— Drăguţ din partea ta, dar nu ştiu tenis. Nu am înclinaţii sportive.

Riordan nu voise s-o separe pe Jill de grup ca s-o facă să se simtă nedorită. Voia s-o îndepărteze de Kerry ca să-i arate lui Todd cât de puţine avea în comun cu logodnica lui.

— Doamne, Kerry! exclamă Sheena râzând. Nu ştii să înoţi, sau să joci tenis. Nu-ţi place să călăreşti. Ce vei face aici o lună? Vei înnebuni dacă vei sta acasă singură.

— Ai uitat că nu e singură. Jill puse zgomotos ceaşca şi farfuriuţa pe masă lângă scaunul ei. Privirea ei o înfruntă pe cea a lui Riordan, anunţându-l că-i ghicise maşinaţiile şi nu intenţiona să tacă. Sunt sigură că vom

avea cu ce să ne ocupăm ziua.

— Iar eu îi voi ţine companie lui Kerry seara, interveni Todd, zâmbind. Mâine dimineaţă vă voi arăta ferma, ca să nu vă rătăciţi dacă plecaţi la plimbare. O voi convinge pe Mary să pregătească un coş de picnic pentru după-amiază. Vom merge la lacul castorilor.

— Ar fi frumos, murmură Kerry.

Riordan luă o ţigară din pachetul de pe masă.

— Mă tem că nu se poate, spuse el calm. Aprinse ţigara. Am nevoie de mână de lucru. Todd va trebui să se trezească devreme.

— Ce? Todd se încruntă. De ce ai nevoie de mână de lucru? Cine a plecat?

— Tom Manson. L-am concediat săptămâna trecută pentru că era beat.

— Tom bea de ani de zile, ştii doar. După ce l-ai suportat ani de zile, ce-ţi veni să-l concediezi?

— S-a îmbătat săptămâna trecută şi era gata să dea foc la grajd. M-am săturat. Ochii cenuşii îl provocau pe Todd să-l contrazică. Todd nu spuse nimic şi se întoarse spre Kerry.

— Îmi pare rău, scumpo.

— Nu-i nimic, răspunse Kerry. Vom merge în altă zi.

— Fiindcă veni vorba de alte zile, îşi privi Sheena ceasul de aur, trebuie să plec acasă. Îmi voi lua hainele din dormitor.

Al cui dormitor? se întrebă Jill în timp ce Sheena se ridica. Întâlni privirea lui Riordan. Probabil i se vedea repulsia pentru Sheena în priviri, căci acesta zâmbi amuzat.

Todd întrebă ce avea de făcut a doua zi. Cei doi bărbaţi discutară despre fermă până când Sheena se întoarse.

— Noapte bună tuturor. Zâmbetul ei felin îi trecu în revistă şi se opri la Kerry. Dacă te simţi singură, sună-mă sau vizitează-mă. Mi-a făcut plăcere să te cunosc. Şi pe

tine, domnişoară Randall.

Jill îndoi degetele. Acţiunile feline ale Sheenei erau contagioase!

— Ai fost drăguţă că ne-ai primit, doamnă Benton, răspunse Jill prefăcută.

Ochii Sheenei se îngustară.

— Plăcerea a fost de partea mea. Riordan, mă conduci până la maşină?

Riordan se ridică. Odată cu el, tensiunea lui Jill dispăru. Expiră lung.

Totuşi, atmosfera era apăsătoare, căci nu aveau nimic de făcut. Jill ştia că Todd şi Kerry nu s-ar fi supărat dacă îi lăsa singuri.

— Cred că voi duce serviciul de cafea în bucătărie, anunţă ea.

Bucătăria era mare şi spaţioasă, cu o masă şi scaune în centru. În ciuda dotărilor moderne, camera avea un farmec antic.

Mary Rivers refuză oferta lui Jill de a o ajuta să spele ceştile. Oricum, Jill mai rămase puţin acolo. Comunicau în tăcere.

Jill ştia că prima impresie despre menajeră fusese corectă. Era o femeie caldă şi prietenoasă care-i plăcea lui Jill. Spera că şi lui Mary îi plăcea de ea.

Când se apropia de scările din hol, uşa de la intrare se deschise şi Riordan intră. Instinctiv, Jill se crispă. Trecu pe lângă el.

Când ajunse la scări, se hotărî pe moment să le urce.

— Te retragi atât de devreme? o ironiză el.

Jill se opri, cu mâna pe balustradă, dar nu se întoarse spre el.

— A fost o zi încărcată.

Se gândea că va fi o lungă lungă, mai ales dacă lucrurile vor decurge ca în seara asta.

— E vreo problemă, domnişoară Randall? Ironia i se

simţea în voce. Se apropie de ea.

— Niciuna, ridică ea din umeri, privindu-l hotărâtă în ochi. Văzu că Riordan avea ruj pe buze. Rujul de pe buze nu se va şterge aşa uşor.

Riordan nu şi-l şterse.

— Nu prea ţi-a plăcut seara asta, nu-i aşa? Eşti obişnuită să fii admirată, sunt sigur.

Era unul din acele momente oribile când Jill nu mai avea cuvinte. Probabil peste o oră va găsi o replică potrivită. Fierbând de mânie, vocea îi tremură.

— Te rog spune-i lui Kerry că sunt obosită şi m-am dus în camera mea.

— Bineînţeles. Riordan înclină capul politicos, zâmbind sardonic.

Picioarele lui Jill tremurau, dar urcă repede scările. Deşi nu era obosită, se îmbrăcă în pijama şi se sui în pat.

Mai târziu, îi auzi pe Kerry şi Todd spunându-şi noapte bună pe culoar şi se auziră uşile dormitoarelor lor închizându-se. Mai stătu trează mult timp, dar nu-l auzi pe Riordan urcând.

* * *

După o săptămână, viaţa la fermă intrase într-un clişeu. Orele de zi îi plăceau cel mai mult lui Jill. Ea şi Kerry plecau adesea la plimbare să exploreze împrejurimile, descoperind lacul castorilor şi alte locuri, dar fără să piardă din vedere clădirile fermei. După-amiaza făceau plajă sau o ajutau pe Mary, atunci când le lăsa. Era o schimbare plăcută după orele de curs obositoare.

Sheena venise de două ori, când Riordan era acasă. Jill nu-şi schimbă părerea despre ea.

Din fericire, Riordan era plecat de acasă din zori. Şi Todd, bineînţeles. De obicei, începea să se înnopteze când se întorceau. Doar în trei zile au

fost destul de aproape de clădirile fermei ca să se întoarcă să ia prânzul, un eveniment pe care Kerry îl

aştepta cu nerăbdare şi de care Jill se temea.

Din fericire, serile erau scurte. După ce Riordan şi Todd se întorceau, făceau un duş şi luau cina, apoi era timpul de culcare. Totuşi, era mai mult timp în compania lui Riordan decât voia Jill să risipească. El o provoca mereu cu o privire sau cu un cuvânt. Pe Kerry o ignora, intimidând-o cu simpla lui prezenţă.

Cum scopul acestei vizite era ca Riordan s-o cunoască pe Kerry mai bine, indiferenţa lui o supăra pe Jill, dar nu avea ce face.

Geamului din living îi lipsea culoarea strălucitoare obişnuită. Norii împiedicau lumina soarelui. Ploua cu găleata. Fulgerele erau urmate de tunete care zguduiau ferestrele.

Todd năvălise în casă singur acum mai mult de un sfert de oră, ud până la piele. Lui Jill nu-i păsa unde era Riordan. Stătea pe un colţ al canapelei din living privind portretul de deasupra

şemineului, întrebându-se cum a putut femeia aceea frumoasă să fie mama a doi fii atât de diferiţi.

— Bună, unde-i Kerry? Todd intră în living, îndesând o cămaşă curată în pantalonii uscaţi.

Părul lui saten era încă umed, strălucind aproape la fel de negru ca al lui Riordan. O clipă, cei doi fraţi semănară. Doar până ce Jill întâlni ochii lui căprui prietenoşi.

— În bucătărie, îţi pregăteşte ciocolată caldă, răspunse ea.

— Va fi o soţie pe cinste, oftă el, lăsându-se pe scaunul din faţa canapelei. În apropiere, se văzu un trăsnet. Plouă, plouă, plouă! Un zâmbet mulţumit îi curba buzele. Începusem să cred că nu voi mai avea niciodată o după-amiază liberă. Ce ai făcut în ziua asta ploioasă, Jill?

— Am citit, răspunse ea absentă. Puţin încruntată, îl privi pe Todd. Pot să pun o întrebare indiscretă?

— Tu întreabă şi eu voi decide dacă răspund, zâmbi

el.

— Portretul mamei tale stă încă deasupra căminului. Mă întrebam de ce. Îşi lăsă capul pe-o parte, privind cum zâmbetul lui Todd dispărea în timp ce se întorcea spre tablou. Ea şi tatăl tău erau separaţi de aproape optsprezece ani, nu-i aşa?

— Mereu a stat acolo. Şi nu s-au separat. Trăiau separaţi, ceea ce nu e chiar acelaşi lucru. Nouă luni pe an, mama şi cu mine trăiam la tatăl ei. Vara veneam aici.

— În fiecare an?

— În fiecare an. Într-o dimineaţă mă trezeam în Helena şi mama spunea că mergem la fermă. Nu dădea telefon să spună că venim, dar tata ne aştepta mereu. E greu de explicat cât de mult se iubeau, dar aşa era. În fiecare vară era ca o lună de miere. Râdeau, şopteau şi se sărutau din când în când. De multe ori se priveau în ochi. Apoi, într-o dimineaţă de august, mama spunea că ne întoarcem la bunicul.

— Dar de ce? Jill era confuză. Dacă se iubeau atât de mult, de ce trăiau separaţi?

Inspiră adânc şi privi portretul.

— Mamei nu-i plăcea izolarea de la fermă. Avea nevoie de oameni în jurul ei. Mereu voia să cunoască oameni noi. Mi-a spus că atunci când locuia aici se ruga să se strice ceva. Nu conta ce, atâta vreme cât trebuia să vină cineva să repare şi cu care putea vorbi măcar o oră. Opt ani a crezut că se va adapta. În cele din urmă, n-a mai putut suporta.

— E o minune că au rămas îndrăgostiţi toţi aceşti ani. Stând departe unul de altul nouă luni pe an puteau să se uite, declară Jill.

— Tata venea la Helena în fiecare Crăciun câteva zile. Şi Riordan venea, până pe la vreo şaisprezece ani. Pe drum m-ai întrebat cum era Riordan când era mic. Cred că se gândea că mama îi părăsise pe el şi pe tata, deşi ea voise

ca Riordan să trăiască lângă ea. El n-a spus niciodată nimic, dar cred că se gândea că ea avea amanţi. N-a avut niciodată, Jill. Nu poţi ascunde aşa ceva optsprezece ani, nici măcar faţă de un băiat mic, iar eu trăiam lângă ea tot timpul. Exista doar un bărbat pentru ea şi acesta era tatăl meu. Era o dragoste neobişnuită, dar foarte puternică.

— Trebuia să fie puternică, fu Jill de acord, privind portretul.

— Ştii cum îi spunea tata? Fluturele lui.

Jill înghiţi. Îşi ţinu răsuflarea. Membrele îi paralizară. Resentimentul din copilăria lui Riordan era responsabil pentru antipatia lui pentru ea, alt fluture.

— Aici erai, Todd. Vocea fericită a lui Kerry intra pe uşa deschisă. Ţi-am făcut ciocolată caldă. Am crezut că-ţi va prinde bine după ce te-ai udat până la piele.

— Aminteşte-mi să te iau de nevastă, făcu Todd cu ochiul, luându-i mâna în timp ce ea punea ceaşca pe o măsuţă.

— Aşa voi face, râse Kerry.

Un tunet zgudui casa.

— Todd! auzind vocea poruncitoare a lui Riordan, Jill aproape sări de pe canapea.

Tunetul ascunsese deschiderea şi închiderea uşii de la intrare. Stătea în prag, cu hainele mai uscate decât le avusese Todd. Purtase un impermeabil.

— Doar fiindcă plouă, nu înseamnă că nu avem treabă, spuse el.

Jill se ferea de ochii cenuşii. Toate simţurile ei reacţionau alarmant de intens la prezenţa lui.

— Abia m-am schimbat în haine uscate, protestă Todd.

— Dacă-ţi iei impermeabilul, nu te uzi. Vino să ascuţim lamele cositoarei.

— Adio după-amiază liberă! Oftând, Todd se ridică de pe scaun, zâmbindu-i trist lui Kerry. Mulţumesc pentru

cacao, scumpo, dar mă tem că va trebui s-o bei tu.

După ce uşa de la intrare se închise după cei doi bărbaţi, Kerry oftă resemnată.

— Bea-o tu, Jill. Eu n-o vreau.

— Hei! strigă Jill, văzând faţa deprimată a prietenei ei. Nu e sfârşitul lumii. Todd se va întoarce.

— Pentru cină. Kerry îşi vârî mâinile în buzunarele de la pantaloni şi se duse tristă la fereastră.

— Ştiai că va avea de muncit când am venit, îi aminti Jill.

— Ştiam.

— Nu lăsa vremea să te întristeze. Nu vrei să facem focul? Ar fi mai vesel.

— Nu e asta. Kerry se întoarse de la fereastră. N-ai observat?

— Ce să observ?

— Suntem aici de o săptămână şi până acum l-am văzut pe Todd în total o oră. Lucrează din zori până-n seară, nu are timp liber, iar noaptea fratele lui e prin preajmă.

— Şi eu, interveni Jill.

Îşi dădu seama că se ferise de Riordan şi nu-şi dăduse seama că Todd şi Kerry vor să fie singuri. Şi fusese un obiectiv principal.

— Nu e vorba de tine, o asigură Kerry.

— Ştiu că nu, dar poate facem ceva să fiţi singuri.

— Măcar dacă s-ar putea! spuse Kerry, ridicând sugestiv sprâncenele.

În mod neaşteptat, ocazia apăru în seara aceea. Jill se purtase frumos cu Riordan la cină. Evitase să schimbe insinuări sau să pună întrebări personale.

Când toţi patru se ridicară de la masă ca să bea cafeaua în living, cum se obişnuiseră, Riordan privi ferestrele întunecate.

— Ploaia s-a oprit. Mâine vom verifica cireada.

— Nu plouă? repetă Jill, profitând de ocazie. Dacă nu vă supăraţi, voi sări peste cafea. Am stat toată ziua înăuntru, aş vrea să mă plimb. Riordan era în spatele ei, aşa că nu văzu când îi făcu cu ochiul lui Kerry.

— Nu ne supărăm, răspunse Kerry.

— Îmi iau puloverul. Mai bine să văd dacă Mary poate să-mi împrumute o lanternă. Nu vreau să mă împiedic pe întuneric şi să-mi rup piciorul.

— Vin cu tine, spuse Riordan.

— Nu e nevoie, refuză ea. Mă descurc.

— Sunt sigur că te descurci, dar totuşi vin cu tine.

Jill ezită, lăsând impresia că voia să-l contrazică. Riordan nu era uşor de manipulat.

— Bine, cedă ea în timp ce se priviră. Mă duc să-mi iau puloverul.

Pulsul îi bătea puţin cam tare când coborî cu puloverul în mână. Probabil era din cauza ochilor cenuşii care o priveau. Zâmbi. Îşi periase părul.

Fără falsă modestie, ştia că arată atrăgătoare şi inocentă. Acum se străduise să fie atrăgătoare, nu inocentă. Poate că Riordan dispreţuia fluturii, dar era bărbat, altfel n-ar fi umblat cu Sheena.

Trecu vioaie prin hol şi ieşi pe uşa pe care el i-o ţinea deschisă. îl aşteptă să închidă uşa. Apoi o luă pe cărarea pietruită. Se prefăcu indiferentă că el mergea după ea.

Alesese intenţionat cărarea de-a curmezişul pajiştii. Aici mergea în lumina lunii, care îi reliefa buzele şi îi accentua culoarea blondă a părului.

Privi peisajul. Nu era nevoie să se prefacă încântată. Luna era chiar în faţa lor, dominând strălucirea stelelor pe cerul negru. În depărtare, Jill vedea norii de ploaie şi fulgerele care se aprindeau printre ei.

— E frumos, murmură ea ca şi cum ar fi vorbit singură, dar nu uitase că Riordan era cu ea.

— Da.

Cinismul răspunsului o miră pe Jill. Privindu-i

profilul, îşi dădu seama că era impresionat de frumuseţea nopţii sau a ei. Expresia lui dură fusese îmblânzită de razele lunii, conferindu-i o atracţie periculoasă, nemiloasă.

Jill uitase cât de înalt era. Mergând alături de el, era conştientă că era musculos.

— Nu crezi că e frumos?

Un chibrit aprinse o ţigară, apoi fu stins. Ochii lui metalici o priveau.

— Vrei să-ţi fac un compliment, o tachină Riordan.

— Un compliment? repetă ea nedumerită.

— Nu voiai să fiu impresionat de drăgălăşenia ta în lumina lunii? zâmbi batjocoritor.

Mânia îi străluci în ochi.

— Nu. Vocea ei era calmă şi indiferentă.

Privi înainte, simţindu-i privirea care ştia că voia să-i trezească admiraţia. Dar n-ar fi admis.

— Nu se presupune că ar trebui să vorbim despre Todd şi Kerry? Vocea lui sarcastică o zgândărea.

Jill continua să meargă, privind pajiştea fără să vadă nimic.

— Dacă vrei, ridică ea din umeri.

— Nu de asta m-ai invitat să merg cu tine?

— Nu te-am invitat, Riordan. Tu ai venit, îi aminti ea, privindu-l mulţumită printre gene.

El era amuzat.

— Ştiu că voiai să vin cu tine. Nu mi-am dat seama de ce.

— Am vrut să iau o gură de aer, se apără ea. Îşi dădu capul pe spate. Seara e prea liniştită ca să ne certăm.

— Ai fost pasnică toată seara. De ce, Jill? Pronunţarea aspră a numelui ei o făcu să simtă un gol în stomac.

— Ţi-am spus deja.

— Ai spus un motiv, dar nu cel adevărat.

Acest bărbat era versat.

— De ce nu-mi spui tu care e adevărul? îl provocă ea.

— Îmi imaginez că o fată frumoasă ca tine s-a obişnuit să fie admirată de sexul opus. După o săptămână aici, ai nevoie de compania unui bărbat, sugeră Riordan ironic. Puţin flirt, ca să nu-ţi ieşi din mână.

— Şi crezi că te-am păcălit să vii cu mine pentru asta? întrebă Jill, cu capul dat pe spate, cu părul blond luminat de lună.

— Ai ales o atmosferă romantică, o tachină el. O plimbare sub clar de lună pe o cărare care se îndepărtează de casă, doar noi doi.

Înghiţi în sec şi-şi dădu seama că se depărtaseră de casă. Erau singuri pe pajişte, în lumina lunii.

— Dacă asta voiam, mi-aş fi ales un bărbat care să se simtă atras de mine. Tu mi-ai spus că nu-ţi place de mine, răspunse ea cutezător.

— Din contră, sunt atras de tine. Cred că eşti o mică vrăjitoare cu planuri mari, dar asta nu mă împiedică să te doresc. Eşti o femeie foarte frumoasă.

Lipsa de delicateţe a declaraţiei lui îi dădu fiori de gheaţă.

— Păstrează-ţi complimentele pentru Sheena. Sunt sigură că ea le va aprecia mai mult decât mine, răspunse Jill.

O prinse cu două degete de bărbie şi o întoarse cu faţa spre el.

— Eşti geloasă? întrebă el ironic în timp ce roşeaţa ei nu mai putea fi ascunsă de lumina slabă.

Cu ochii în flăcări, se depărtă de el.

— Eşti încrezut, arogant.

Îi puse o mână la gură. Vru să scape, dar se trezi la pieptul lui.

— Mă întrebam cât va dura până să izbucneşti. Luă mâna de pe gura ei. Poţi să ţipi cât vrei. Nu e nimeni să te-audă.

— Dă-mi drumul! şuieră Jill.

Riordan zâmbi rece, răsfirându-şi degetele prin părul ei ca să nu se poată feri. O sărută. Jill scoase un geamăt de protest în timp ce el o săruta pe gât.

— Fă-te că te opui, spuse el sărutându-i urechea, dar ştii că asta ai vrut.

— Nu, negă ea.

Gura lui îi atinse obrazul la colţul buzelor.

— Atunci, de ce ai vrut să vin cu tine? zâmbi Riordan încrezut.

Apropierea chinuitoare a gurii lui, atingând-o fără s-o sărute, o făcea să-şi piardă cumpătul. Începu să tremure.

— Nu! Vorbea lângă gura lui, încălzindu-se. Am ieşit fiindcă voiam intimitate.

— Normal, fu el de acord.

— Nu. Intimitate pentru Todd şi Kerry, explică ea desperată. M-am gândit că ar fi bine să fie singuri. De aceea am vrut să vii cu mine.

Capul lui se depărtă de al ei, o sprânceană ridicată cu satisfacţie.

— Acum ştiu adevărul, murmură el slăbind strânsoarea.

Privindu-l, Jill îşi muşcă buza care o mânca din cauza apropierii lui.

— M-ai păcălit, nu-i aşa? îl acuză ea. Nu intenţionezi să mă seduci.

— Ai dori?

— Nu! Se eliberă.

Trupul o furnica unde o atinsese el şi avea un gol în stomac. Ar fi dorit? o întrebă o voce interioară.

— Nu! repetă ea cu glas tare.

— Mai bine ne-am întoarce, spuse Riordan vesel, cât încă încerci să te convingi. Dacă nu eşti convinsă, voi afla singur.

Suna a ameninţare. Câteodată, este mai bine să te retragi şi să pierzi o bătălie, decât să pierzi războiul. În

clipa aceea, Riordan o tulbura prea mult ca să gândească mai clar.

Când intrară în casă, Kerry ieşi din living. Faţa nu-i strălucea, cum se aştepta Jill. O clipă, uită de graba de a ajunge în dormitor.

— Unde e Todd? întrebă Jill privind curioasă spre living. Oare se certaseră?

— E în living, răspunse Kerry repede. Era atât de obosit, încât a adormit acum douăzeci de minute.

Lui Jill nu-i venea să creadă. Din spate auzi un râs. îl privi mânioasă pe Riordan, care râdea. Nu-l mai văzuse aşa.

— Ce ironie, Jill, spuse el.

— Ce e atât de amuzant? se încruntă Kerry după ce Riordan plecă.

Jill îşi duse o mână la păr, zâmbind.

— Nu întreba Kerry. răspunse ea râzând. Din punctul tău de vedere, nu cred că e atât de amuzant.

Capitolul 6

— Am schimbat aşternuturile în toate camerele în afară de cea a lui Riordan, Mary, anunţă Jill. Mă tem că n-am ghicit care a camera lui.

Mary Rivers mergea de-a busilea pe hol, lustruind podeaua. Se îndreptă cu o mână la spate, pe talie.

— I-am aranjat eu camera. Doarme jos, în spate, am uitat să vă spun.

— Vrei să pun cearşafurile în maşina de spălat? întrebă Kerry, cu ele în braţe.

— Aţi făcut destul. Sunteţi oaspeţi, nu angajate.

— Ne place să ajutăm, insistă Jill.

— E mai bine decât să stăm şi să nu facem nimic. Măcar putem fi utile, adăugă Kerry. În plus.

ce e de făcut? N-am de gând să le pun în maşină, să adaug detergent şi să apăs pe buton.

— În timp ce ea face asta, te pot ajuta la lustruirea pardoselei. Nepermiţându-i să protesteze, Jill se aplecă să ia cârpa şi să lustruiască.

— Nu vă pot lăsa să faceţi asta. Menajera vru să ia cârpa din mâna lui Jill, dar aceasta se feri.

— Cum crezi că ne poţi opri? întrebă Kerry, îndreptându-se spre camera cu maşina de spălat.

— Hai, Mary, insistă Jill. Lasă-ne să te ajutăm. Chiar tu ai spus că după ce găteşti şi deretici, ai fi norocoasă să termini curăţenia de primăvară la toamnă. Suntem aici de peste zece zile. Nu putem sta degeaba în timp ce tu munceşti.

— Vă faceţi paturile şi ţineţi curăţenie în camerele voastre. Mie îmi ajunge.

— Lasă-ne să te ajutăm mai mult. Nu mereu, ci din când în când, ca acum. Nu prea avem ce face altceva, spuse Jill.

— Mă dau bătută! Mary ridică braţele în aer. Mă duc să mai aduc o cârpă şi vom lustrui împreună.

— Ne-am înţeles, zâmbi Jill.

După două ore de-a busilea, muşchii de la umeri şi braţe o dureau. Dar era o durere plăcută. Munca era o supapă pentru neliniştea care le tortura.

Serile reintrară în normal, cu Riordan dominându-i cu prezenţa sa pe ceilalţi trei. Jill nu mai încercă să-l ia pe Riordan de lângă Toddşi Kerry.

Kerry aflase de încercarea dezastruoasă a lui Jill. Jill nu admise că fusese convinsă că Riordan voia să-i răspundă la mângâieri.

Kerry remarcase ironia întâmplării acesteia. În timp ce Jill încercase fără succes să se ferească de avansurile lui Riordan – cum credea Kerry – ea ascultase sforăitul lui Todd.

Rezultatul episodului fusese o atenţie sporită în privinţa lui Riordan. Era sigură că acesta putea, dacă voia, s-o atragă mai mult decât făcuse oricare alt bărbat. Ea

fusese mereu stăpână pe toate aspectele unei relaţii şi nu-i plăcea senzaţia de a fi vulnerabilă. Lui nu-i plăceau fluturii. Poate voia să-i rupă aripile.

O cuprinse un fior în timp ce îşi aminti căldura chinuitoare a gurii lui abia atingând-o pe a ei. Se întreba cum ar fi fost dacă ar fi sărutat-o, nu ca o pedeapsă, cum se întâmplase când se cunoscuseră, ci un sărut pasional.

Era şi o provocare. Orice bărbat după care umblase, îl sedusese. Dar Riordan? El era o excepţie?

Se auzi un zgomot în hol în spatele ei. Dându-şi o şuviţă de păr la o parte, Jill se întoarse. Auzi paşi mânioşi apropiindu-se. Era Riordan.

Fu prinsă de încheietura mâinii şi ridicată în picioare. Picioarele îi amorţiseră stând de-a buşilea şi n-o ţineau. Se sprijini de pieptul lui cu mâna liberă.

— Ce naiba se întâmplă aici!? strigă Riordan. îi smulse cârpa din mână şi o aruncă pe jos. Mary!

Jill se sprijinea de el, inima bătându-i mai tare în timp ce simţea muşchii lui. Riordan dădu drumul mâinii ei şi o prinse de talie s-o susţină.

Jill avea capul dat pe spate şi privea în ochii lui îngheţaţi şi mânioşi. Se înfioră.

— Mary, ce e asta? Vocea lui tuna.

Mirosul lui puternic masculin o învăluia pe Jill. îi trebuia toată puterea pentru a-şi lua ochii de la el şi a privi la menajeră. Mary Rivers nu părea intimidată de mânia lui. Jill îi sări în ajutor.

— O ajutam.

— Taci, Jill, spuse Riordan. Mary poate răspunde singură. Îşi îndreptă din nou atenţia spre menajeră. Ei bine?

— Fetele s-au oferit să ajute, răspunse ea.

— Şi tu ai muncit? întrebarea îi era adresată lui Kerry care stătea lângă scări, şocată s-o vadă pe Jill captivă în labele acelui leu furios.

— Eu. am spălat, murmură ea.

Riordan înjură în şoaptă.

— Nu voi repeta, Mary. Sunt oaspeţii mei şi n-am de gând să meargă de-a busilea sau să spele!

Mary Rivers era calmă, cu mâinile împreunate.

— Sunt fete sănătoase şi puternice, Riordan. Doar nu te aştepţi să stea degeaba toată ziua.

— Nu mă interesează ce fac. Nu vor munci ca nişte servitoare. E clar?

— Cum ne poţi opri? îl provocă Jill. Mary a încercat şi n-a reuşit. Nici măcar nu erai aici. I-am luat cârpa din mână şi am cerut s-o ajut.

Braţul din jurul taliei ei se încordă, strângând-o la piept. Ochii lui o priviră aspru.

— Nu te amesteca. Se întoarse spre Mary. E clar?

— Nu e vina mea. Menajera îi susţinea privirea, neclintită. Aşa cum ai spus, sunt oaspeţi. E responsabilitatea ta să le distrezi. Dacă neglijezi asta, nu ai dreptul să-ţi pierzi cumpătul fiindcă au găsit un mod de a-şi umple timpul.

— Ţine minte că nu faci parte din familia asta, ci eşti o angajată plătită!

Pintenii de la cizmele lui sunară în timp ce se îndrepta spre uşă, pe care o trânti când ieşi. Jill o privi pe menajeră.

— Îmi pare rău, Mary, spuse ea. N-am vrut să-ţi facem necazuri.

— O să-i treacă, ridică Mary din umeri. Ochii îi luceau. Dar între timp, trebuie să lăsaţi treaba în seama mea, măcar până se calmează.

Atmosfera rămase tensionată. Se simţea în toate camerele. Cina fu şi ea tensionată în seara aceea.

Dispoziţia lui Riordan nu se îmbunătăţise. O atmoasferă încărcată plutea prin casă în timpul cinei. Nici măcar plecarea lui neaşteptată după masă nu-i linişti. La

fel fu a doua zi.

Anunţul lui la cină, a doua zi, fu o surpriză.

— Să călărim în munţi? repetă Todd cuvintele lui Riordan.

Riordan nu fu afectat de uimirea celorlalţi.

— Putem pleca luni dimineaţa. Fetele vor avea astfel timp să se obişnuiască să călărească pe cai. Vom fi plecaţi două zile.

— Cai? înghiţi Kerry în sec.

Sprâncenele lui Riordan se arcuiră, amuzate.

— Da, cai. Doar nu vrei să mergi pe jos?

— Nu, bineînţeles, spuse Kerry agitată, privind să vadă reacţia lui Jill.

— Ai spus că ştii să călăreşti, îi aminti Riordan lui Kerry.

— Ştie să călărească, răspunse Todd în locul ei, luând-o de mână. Voi alege o iapă blândă pentru tine.

— Dar tu, Jill? întrebă Riordan, privind-o impasibil. Ştii să călăreşti, sau vrei şi tu o iapă blândă?

Vocea lui era ironică.

— Ştiu să călăresc, răspunse ea nesigură.

— Nu pari prea entuziasmată, comentă el.

— Poate, pentru că nu cred că te bucuri că ne-ai invitat.

— Jill! şopti Kerry, rugând-o să fie precaută.

— Crezi că micul discurs al lui Mary de ieri care mi-a amintit responsabilităţile mele de gazdă m-a obligat să sugerez asta? o provocă Riordan, privind-o gânditor.

— Da, aşa cred.

— Ei bine, ai dreptate. Întrebarea e, vrei să mergi?

Jill voia. Ultima dată plecase în excursie cu fratele ei, în Yellowstone. Dar Kerry nu era obişnuită. Bineînţeles, prietena ei ar fi făcut orice îi cerea Todd.

Îşi ridică bărbia, privindu-l pe Riordan. El ştia că logodnica lui Todd era timidă cu animalele, mai ales cu cele mari cum erau caii, şi nu avea

porniri aventuroase care s-o scoată din casă. Jill fusese cu ideea să se plimbe în jurul casei.

Singura nemulţumire a lui Kerry de când stăteau aici fusese că nu-l văzuse pe Todd atât de des cât ar fi vrut. Ar fi fost mulţumită să stea pe lângă casă.

Jill n-o condamna pe Kerry că nu voia să exploreze lucruri noi, dar Riordan, da. Considera asta un defect. Era timpul ca el să afle că aceasta avea curaj, se gândi Jill. Oricât de mult îşi dorea Kerry siguranţa unei case, ar fi mers oriunde ar fi luat-o Todd. Pentru Kerry, casa era acolo unde era bărbatul ei.

Dacă Riordan se aştepta s-o audă pe Kerry plângându-se de greutăţile drumului lung sau să se sperie de insectele din cort şi de strigătele animalelor sălbatice în noapte, va avea o surpriză.

Jill zâmbea gândindu-se la asta.

— Da, răspunse Jill în cele din urmă. Mi-ar plăcea să vin.

— Atunci e hotărât, spuse Riordan. Voi face pregătirile necesare.

* * *

Trei zile mai târziu, în zori, se îndreptau călare spre munţi. Bucuros de plimbare, calul lui Jill fornăi, scoţând aburi în aerul rece al dimineţii.

Tăcerea părea fermecată. Doar că nu era chiar linişte. Iarba fâsâia sub copitele cailor, şi de pe ea picau picături de rouă. În jur se auzea ciripitul păsărilor care se trezeau. Şaua de piele pârâia ritmic.

— Te-ai răzgândit? întrebă Riordan.

Acoperişurile fermei aproape dispăruseră în depărtare şi Jill privi în faţă. Faţa îi strălucea când îl privi pe Riordan care trăgea după el calul cu proviziile.

— Deloc, îl asigură ea privind ochii cenuşii şi ironici.

Soarele apăru pe piscurile de la răsărit. Muntele reflecta nuanţele luminii lui aurii.

Când intrară în pădurea de pini, mirosul lor umplea aerul. Riordan mergea în frunte urmat de Jill, apoi de Kerry, iar Todd era ultimul. Mergeau în şir indian printre copaci şi nu puteau discuta. Lui Jill nu-i păsa. Îşi savura propriile gânduri.

Erau destule animale. O gaiţă îi urmări un timp din copaci ca pe nişte intruşi. Veveriţe se ascundeau după copaci, aşteptându-i să treacă şi apoi căutând mâncare.

La marginea unei poieni, calul lui Jill se opri. Riordan se oprise. Jill privi în jur curioasă.

Două căprioare îi priveau nemişcate. Apoi o luară la fugă, sărind graţioase prin iarba cu flori.

Riordan îşi îndemnă calul roib spre poiană. Jill îl urmă. O clipă, ignoră peisajul şi privi umerii largi din faţa ei.

Riordan era relaxat, una cu calul şi peisajul, ca un animal sălbatic. Se încălzise şi îşi descheiase jacheta din piele de căprioară. Soarele îi arunca umbre pe faţa sculptată, iar virilitatea lui atrăgea ca un magnet.

Riordan era în elementul lui în sălbăticie, se gândi Jill, încercând să se controleze. Îşi luă privirea de la el şi privi peisajul. Dar tot mai des privirea îi era atrasă de el.

Copacii începură să se răărească şi ajunseră pe un platou plin cu iarbă, stânci şi flori sălbatice.

Piscurile munţilor se ridicau în jur. Erau doar pe un deal pitic în comparaţie cu piscurile înalte.

Totuşi, culmea dealului o chema pe Jill. După culme, valea şerpuia printre zidurile de fortăreaţă ale munţilor. Ajunse lângă Riordan.

— Mergem în vârful dealului? întrebă ea.

— Am putea. Întoarse calul spre cei doi din urmă. Mergem în vârf, Todd.

— Ne întâlnim pe creastă.

Nu asta voia Jill. Ar fi vrut ca toţi patru să vadă priveliştea, dar nu putea protesta. Riordan dădu pinteni

roibului, care o luă la trap. Jill îl urmă.

Culmea dealului era mai îndepărtată şi mai abruptă decât crezuse. Riordan o ducea spre un pin singuratic de pe vârf.

— Nu mi-am dat seama că e atât de departe, spuse ea când ajunseră în vârf. Privi panorama care îţi lua suflarea. Dar a meritat.

În depărtare, ferma era aproape ascunsă total de pini. În vale era o pajişte verde. Orizontul era dominat de piscuri înzăpezite şi văi neumblate.

Riordan descălecă, înfăşurând funia calului cu proviziile de oblânc.

— Ne vom odihni aici.

Ea descălecă mai stângaci. Văzu o formă întunecată pe cer.

— Riordan, priveşte! şopti ea emoţionată. E un vultur sau un şoim?

— Un vultur. Privirea lui rămase fixată pe acesta. Jill se apropie de el inconştient. E un vultur pleşuv. Aici încă îi poţi vedea.

Nu-şi putea lua ochii de la vulturul care plutea sus pe curenţii de aer de deasupra munţilor.

— Eşti sărac dacă n-ai văzut un vultur zburând liber.

— E o afirmaţie profundă.

În ochii lui i se păru că vede o sclipire de admiraţie. Vederea vulturului o înveselise. Era ca un pahar cu vin.

— Vrei să spui fiindcă vine de la mine, răspunse ea cu îndrăzneală. Nu te aşteptai la asemenea afirmaţii.

În ochii lui Riordan străluci puţin timp amuzamentul. Briza ridică şuviţe aurii din părul lui Jill.

— Iar vrei să mă învârţi pe degete? o tachină el blând.

Jill îşi desfăcu jacheta albastră de velur, ca briza răcoritoare să-i atingă pielea.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, ridică ea din umeri.

— Ai ştiut când mi-ai sugerat să venim pe culme că prietena ta va ocoli. Mângâind gâtul calului, trecu pe lângă el şi veni lângă Jill. Iar ai vrut să fie singură cu Todd?

— Dacă spui tu. Oftă şi îşi îndreptă faţa spre soare, încălzindu-se, ţinându-şi jacheta deschisă cu mâinile. Mă simt prea bine ca să mă cert cu tine, Riordan.

— Nu mă certam, răspunse el blând.

— Nu? Era amuzată.

Privind printre genele aurii, îi văzu ochii ironici. Privirea lui alunecă de pe faţa ei pe sânii plini de sub bluză. Jill simţea că se încălzea sub privirea lui.

— Cred că încerci să flirtezi cu mine, spuse el, trecând pe lângă ea ca să ia un bidon de la şaua lui.

Studiindu-i părul negru şi umerii largi, îşi aplecă într-o parte capul, simţindu-se plină de îndrăzneală.

— Şi dacă aş flirta, ce-ar fi?

Riordan deşurubă dopul bidonului şi i-l întinse.

— Cred că eşti surclasată.

Ochii ei albaştri străluciră pe deasupra gurii bidonului în timp ce bea apă. Simţurile ei erau în alertă şi era gata să facă faţă provocării. îi dădu bidonul înapoi.

— Nu cred că mă cunoşti prea bine, răspunse ea blând, avertizându-l.

Dacă nu ar fi dus bidonul la gură, Riordan ar fi văzut provocarea din ochii ei. Jill ridică mâna şi atinse bidonul, vărsându-i apă pe faţă. Deşi ochii cenuşii o priveau ameninţător, nu se putu stăpâni să nu râdă.

— Obrăznicătură mică! strigă Riordan, dar fără să fie într-adevăr furios. Puse dopul bidonului şi se apropie ameninţător de ea.

Dându-se în spate, Jill se lovi de calul lui. Vru să se ferească de mâinile lui, dar el o prinse în braţe.

— Îmi cer scuze, Riordan, pe cuvânt. Nu m-am putut abţine.

Braţele ei apăsau pe pieptul lui în timp ce încerca

râzând să se elibereze. Dându-şi capul pe spate, îl privi cu ochii ei albaştri.

Lumina din ochii lui nu era mânie şi zâmbetul ei pieri. îi privi gura aspră, masculină, care era aproape de a ei.

În clipa următoare, îl luă după gât şi gura lui o sărută sălbatic. Îşi întredeschise buzele răspunzând pasiunii lui. Mâinile lui alunecară sub jacheta ei, mângâind-o pe spate şi trăgând-o spre el.

Uită de inhibiţii, abandonându-se mângâierilor lui experte. O dorinţă primitivă îi curgea prin vene. Tremura de plăcere în timp ce el o săruta pe gât. Sânii păreau că i se umflă în timp ce el îi strângea în mână, făcând-o să vrea mai mult. Gura lui flămândă şi posesivă se întoarse spre a ei.

Zgomotul de copite pe piatră spulberă vraja.

— Riordan, vii o dată? strigă Todd, de mai departe, pinul şi calul ascunzându-i de el.

Ridicându-şi capul fără tragere de inimă, mâinile lui Riordan alunecară pe talia ei.

ţinând-o. Jill îşi puse capul pe pieptul lui, cu un zâmbet pe buzele care încă mai ardeau din cauza sărutului lui.

— Venim imediat, strigă Riordan.

Emoţia o înfioră. Pe obraz simţea respiraţia lui şi bătăile dezordonate ale inimii, la fel ca a ei. îl putea avea.

În clipa aceea, ştia că îl putea îngenunchea. Nu conta că nu-i plăcea de ea, căci o dorea. Asta îi dădea puteri lui Jill să-şi atingă scopurile.

Riordan se îndepărtă şi se duse să strângă chingile cailor. La prima vedere, părea netulburat de îmbrăţişarea lor. Ochii cenuşii erau calmi, impenetrabili ca granitul. Se controla remarcabil.

— Încalecă, spuse el, ridicându-se în şa.

Ochii lui se îngustară gânditori când Jill îi zâmbi ameţită şi îi îndeplini ordinul. Excursia asta se anunţa mai

interesantă decât crezuse Jill. îl privi şăgalnic printre gene şi îl urmă.

Capitolul *1*

Poiana înverzită era cuibărită în munţi, o vale în miniatură unde muntele ezita înainte de a se ridica spre soare. Un pârâu curgea vesel, limpede şi rece datorită zăpezii topite.

— Aproape că aş vrea să nu mai plecăm. Cu regret, Jill îi întoarse spatele.

— Vrei să te întorci în sânul naturii? o întrebă Riordan.

— Cam aşa ceva, fu ea de acord, zâmbind de ironia lui. Ce e rău să te întorci la natură şi la origini?

— E simplu dacă ai cumpărat provizii, dar nu e atât de romantic dacă trebuie să cauţi mâncare ca animalele. îi aruncă o pătură lui Jill. Şterge calul şi ai grijă să se zvânte.

Calul stătea docil în timp ce ea începu să-i şteargă transpiraţia unde fusese şaua.

— Deci nu crezi că mi-ar plăcea viaţa în sălbăticie?

— Tu să-mi spui. După o lună, unghiile ţi se vor rupe, iar în palme vei avea bătături. Tenul tău frumos va fi ars de soare. Şi cine îţi va îngriji părul auriu?

Jill râse.

— De ce nu mi-ai spus de greutăţi şi pericole? Puteai să ataci şi altceva în afară de vanitatea mea. Dar era încântată că el o admira.

— Ai nevoie de ajutor, Riordan? Todd se opri în faţa calului pe care fratele lui îl freca. Tabăra e stabilită şi Kerry adună lemne de foc.

— Nu, răspunse Riordan după ce privi locul de tabără. Scoate undiţele şi prinde cina. Eu şi Jill terminăm aici.

— Ce mâncăm, dacă Todd nu prinde niciun păstrăv? îl provocă Jill când rămaseră din nou singuri cu caii.

— Meniul de subzistenţă constă în vechea mâncare a vestului – fasole. Zâmbi din priviri.

Era doar a doua oară când Jill îl vedea zâmbind natural. inima îi bătu mai repede, căci era atrăgător.

Bătând pe crupă calul lui Todd ca să se dea la o parte, Riordan se apropie de propriul cal înşeuat. Jill termină cu calul ei şi se duse la roib, mângâindu-l pe bot. El suflă uşor în palma ei, cu ochi curioşi.

— Care e numele calului tău? întrebă ea, trecându-şi degetele prin coamă.

Riordan ridică din umeri, indiferent.

— Băiatul. Animalul. Ironia îi strălucea în ochi. Câteodată, alte nume pe care un domn nu le-ar repeta în faţa unei doamne.

— Nu are nume? Era surprinsă.

— Nu. E doar un animal. Sunt câţiva cai la fermă care se presupune că au nume, cei înregistraţi. Luă şaua de pe spatele calului.

punând-o pe umăr şi ducând-o lângă celelalte. Se întoarse să şteargă calul. Acesta e un cal de munte, fără pedigriu.

— Chiar nu dai nume cailor tăi? insistă Jill. De ce?

Borul pălăriei era tras pe faţa lui, umbrind-o. Nu putu fi sigură, dar crezu că expresia feţei lui se înăsprise. El tot nu răspundea. Jill credea că-i va ignora întrebarea.

— Aveam cam cinci ani când tata mi-a dat primul cal, care avea culoarea căprioarei şi-l chema Yellowstone Joe. Ca orice băiat, îmi imaginam că era cel mai bun cal din lume. Când aveam doisprezece ani, într-o zi de vară, am plecat cu el în munţi, la vânătoare. Încet-încet s-a făcut după-amiază. Eram departe de fermă, nu aveam şanse să ajung până seara, decât dacă o luam pe scurtătură. Trebuia să cobor o pantă abruptă, cu pietre. O mai luasem cu Joe pe acolo, dar n-am luat în considerare că recent avusese loc o furtună. Când am început să coborâm, solul

aluneca sub noi. Am căzut de pe cal şi m-am rostogolit până jos. Joe şi-a rupt picioarele din faţă.

Pieptul ei se strângea dureros, ochii albastrii se întunecară gândindu-se la durerea lui. Dar după emoţia din vocea lui, parcă discuta despre vreme.

— Eram departe de casă şi nu aveam cum să-l ajut. Nu-l puteam lăsa aşa, suferind şi neajutorat. Ştiam că trebuia omorât şi nu mai era nimeni acolo în afară de mine. Am tras de două ori ca să-l ucid. Am plecat pe jos acasă. Tata şi o echipă de căutare m-au găsit pe la nouă seara.

Printre lacrimi, Jill nu-i distingea faţa, dar ştia că era îndreptată spre ea. Gura lui avea o expresie cinică.

— Nu mai dau nume la ceva ce as putea distruge. Caii sunt doar animale, ca vitele pe care le tai ca să le mănânci. Asta e lecţia, concluzionă Riordan rece.

— Da, înţeleg. Avea un nod în gât şi-i părea rău pentru băiatul de doisprezece ani. Ştia că dacă plângea, el o va dispreţui. Cred că mă duc s-o ajut pe Kerry…

— Du-te, fu el de acord. N-am nevoie de tine. Termin şi singur.

Jill se întrebă dacă încetase să mai aibă nevoie de cineva din ziua aceea, când avea doisprezece ani. Cu doi ani înainte, mama lui îl părăsise pentru un motiv pe care nu-l înţelegea. Era de mirare că ajunsese atât de aspru şi de cinic? Ar fi vrut să-l ia în braţe pe băieţelul acela şi să-i aline durerea. Doar că Riordan nu mai era un băieţel şi nu-şi îngăduia să sufere.

Oricât încerca, Jill nu putea uita scena pe care el o descrisese cu indiferenţă. O bântuia şi urâţea frumuseţea poienii. Acea întâmplare de demult nu-l mai făcea să sufere. Era o proastie să sufere ea.

Asta nu schimba faptul că-l putea îngenunchea. Putea folosi atracţia fizică pentru ea să-l facă să aprobe căsătoria lui Todd cu Kerry.

Cruzimea care se cuibărise în sufletul lui nu va ezita să folosească orice mijloc i-ar fi fost la îndemână. Nu-l putea răni din nou. El nu mai putea fi rănit. Lui nu-i era milă de nimeni, aşa că de ce i-ar fi fost ei milă de el?

Păstrăvii prinşi de Todd fuseseră fripţi deasupra tăciunilor, apoi serviţi cu biscuiţi săraţi şi roşii dintr-o conservă. Fusese o masă delicioasă, doar că lui Jill nu prea-i fusese foame.

Privea ibricul de cafea de lângă foc. Kerry îl luase pe Todd să spele farfuriile la pârâu. Nu făcuseră tabăra lângă pârâu deoarece Riordan spusese că animalele sălbatice trebuie să bea apă noaptea şi nu să se sperie de ei. Explicaţia n-o liniştise pe Kerry.

— Mai vrei cafea? întrebă Riordan umplându-şi din nou paharul.

— Nu. Părul lui Jill reflecta flăcările.

De la pârâu, auzi strigătul speriat al lui Kerry şi râsul lui Todd care spunea că era doar un raton inofensiv. Colţurile buzelor lui Riordan se ridicară.

— Prietena ta e cam neliniştită.

Tonul lui vag dispreţuitor îi făcu ochii să lucească precum nişte diamante albastre, reci şi tăiosi şi inima i se împietri pentru el. Nu mai era nehotărâtă. Cum îndrăznea să critice emoţiile de teamă ale lui Kerry, când el nu avea emoţii deloc?

— Ce vrei, Riordan? Kerry n-a mai fost în excursie în sălbăticie. Nu e atât de greu de înţeles că atunci când eşti în locuri străine, cu creaturi sălbatice străine, ţi-e puţin teamă.

— Ţie nu ţi-e teamă?

— Nu. îi înfruntă privirea. Dar familia mea mergea des în excursie cu cortul în Yellowstone, în weekenduri, aşa că nu e ceva nou pentru mine.

— Văd că-ţi aperi prietena, o ironiză Riordan.

— Văd că vrei încă să-i desparţi, răspunse Jill, stăpânindu-şi mânia.

— Nu mi-am dat seama că fluturii pot fi atât de iritabili. Care e problema, Jill? o tachină el.

Închizând ochii ca să se calmeze, respiră adânc.

— Majoritatea fluturilor probabil că nu-şi petrec o zi în şa pe munte.

— Ai înţepenit?

— Cum de ţi-ai dat seama? răspunse ea, arcuindu-şi spatele care o durea. Privi focul de tabără.

Acele de pin foşniră, avertizând-o prea târziu că Riordan se apropia. Vru să se întoarcă, dar el o prinse de umeri şi-i masă spatele. Un geamăt de durere şi plăcere ieşi de pe buzele ei.

— Dacă nu ai ţine atât la Kerry deoarece e prietena ta, ai vedea că nu se vor potrivi pe termen lung şi ţi-ai uni forţele cu mine să-i despărţim înainte să facă o mare greşeală.

Degetele lui făceau minuni cu durerea ei. Ar fi vrut să nu vorbească, dar interveni.

— Nu-ţi cunoşti bine fratele, Riordan, murmură ea. Probabil crezi că a trecut de despărţirea părinţilor tăi relativ neatins. Dar greşeşti. Şi-a ales o soţie care ştie că va fi mereu alături de el. Dacă ai crezut că această excursie va scoate în evidenţă deosebirile dintre ei, n-ai reuşit. Dacă el a aflat

ceva, e că Kerry a venit fără să se plângă, adaptându-se cât de bine a putut condiţiilor.

— Dar va continua să facă asta? o ironiză Riordan.

Degetele lui puternice o toropiseră, dar la această întrebare Jill se crispă şi o lumină îi străluci în ochi.

— Nu împotriva lui Kerry eşti tu, nu-i aşa Riordan? Ci împotriva căsătoriei. Pe oricine ar fi ales Todd, n-ai fi fost de acord.

— Nu, răspunse el amuzat.

Ea râse, neaşteptându-se ca el să admită atât de nonşalant. Privi peste umăr la faţa lui.

— Chiar dispreţuieşti femeile atât de mult? îl privi în ochi.

Zâmbi răutăcios.

— Dar tu ce crezi despre bărbaţi, Jill? îi admiri? îi dispreţuieşti? îi consideri egali? Sau îi învârţi pe degete şi îi părăsesti când nu te mai amuză?

Acuzaţia lui ironică lovi prea aproape de ţintă. Avea tendinţa să se joace cu bărbaţii, dar nu cu

cruzime. În sinea ei exista speranţa că bărbatul pe care îl va vâna va fi cel pe care îl iubeşte. Doar cu Riordan nu avea scrupule.

Îşi umezi buza de jos cu un gest senzual. O strălucire răutăcioasă îi lumină ochii provocatori.

— Dar tu, Riordan, chiar dispreţuieşti totul la femei? Sau crezi că sunt folositoare din când în când?

Riordan zâmbi.

— Din când în când, răspunse el rece.

Jill îi privi gura, simţind că inima îi bătea mai tare.

— Ca în dimineaţa asta pe deal? O clipă, uitase că şi ei îi plăcuse. Se gândea doar la cum îl impresionase.

Ochii lui se îngustară gânditori, ca şi cum ar fi măsurat adâncimea capcanei pe care ea i-o întinsese.

— Ţie ţi-a plăcut?

— Dar ţie? întrebă Jill.

O îmbrăţişă. Simţindu-i trupul musculos, ameţi. Îşi puse capul pe braţul lui şi el îi privi faţa perfectă. Jill se relaxă. O mână o cuprinse de şold.

Apoi, gurile lor se întâlniră. Focul pe care îl uitase o ardea din nou. O atinse blând, sărutând-o ameţitor. Acum, Riordan o seducea pe ea. Dar nu-i păsa. Voia să se înece în uitarea senzuală a mângâierilor lui.

Dar rezistă. Se smulse de lângă gura lui şi îl împinse cu mâinile în piept. Pielea îi ardea la atingerea lui.

Degete puternice îi prinseră bărbia, ridicând-o. Nu îndrăznea să-l privească în ochi de teamă că va fi vrăjită şi

îi privi gura sigură. Degetele lui o mângâiară pe gât şi se opriră pe sâni.

— Te vreau, spuse Riordan cu o aroganţă blândă.

Da, o dorea, se gândi Jill, dar nu destul, nu încă. Apropiindu-se de el, îşi flutură buzele peste ale lui, ca şi cum ar fi cedat forţei lui dominante. Apoi, dintr-o mişcare, era departe de el, în picioare lângă foc. Simţea cum o privea respirând sacadat şi încercă să se calmeze. Picioarele îi erau moi.

Riordan n-o urmă, părea relaxat. Ea voia să câştige.

— Iartă-mă Riordan. Mi-am pierdut capul.

— De ce să te iert? Mi-a plăcut.

— Şi mie. cam prea mult. Acesta era adevărul, dar o spunea calculat. Todd şi Kerry trebuie să se întoarcă. Mai vrei cafea?

— Cum nu avem nimic mai tare. fu el de acord.

Uitând că ibricul stătuse deasupra focului, vru să-l ia în mână. îi dădu drumul imediat.

— Vezi să nu te frigi, spuse Riordan, aruncându-i un prosop.

Jill umplu o ceaşcă pentru el şi una pentru ea. Abia se aşezase, puţin mai la distanţă de Riordan, când veniră Todd şi Kerry.

— A, cafea! Todd îngenunche lângă ibric, luându-l înţelept cu prosopul. Am auzit o pumă? îl întrebă el pe Riordan aşezându-se lângă foc, cu Kerry în braţe.

— Da, spuse Riordan. Jill tresări, iar el o ironiza din priviri că nu auzise nimic cât timp fusese în braţele lui.

— Nu vrei s-o vânăm? se încruntă Todd. Ar putea da iama în viţei.

— Până una-alta, vânează căprioare. N-am nimic de obiectat. Astfel, nu vor mai fi multe căprioare să împartă păşunea cu vitele mele. Dacă se dă la viţei, va trebui să scap de ea, ridică Riordan din umeri.

Kerry se înfioră.

— Sper să n-o facă.

— Şi eu, răspunse Riordan. Din partea mea, e loc pentru toţi. Puma are dreptul să supravieţuiască. Dacă se poate, o voi alunga, n-o voi ucide. Asta nu e întotdeauna posibil.

Lui Jill i se puse un nod în gât fiindcă Riordan simţea compasiune pentru animalele sălbatice şi nu pentru oameni.

Mai târziu, cuibărită în sacul de dormit, privea stelele. Multe lucruri privitoare la Riordan le înţelegea. Cinismul, asprimea lui, aversiunea pentru o relaţie de durată cu o femeie. Mai erau şi alte trăsături? Acel băieţel de doisprezece ani se ascundea încă în el, sensibil şi singur?

Soarele dimineţii o făcu pe Jill să uite toate întrebările la care nu găsise răspuns peste noapte. Răspunsurile oricum nu aveau mare importanţă. Era hotărâtă să-şi urmeze planurile. Dar îşi dădu seama că juca un joc periculos, amăgindu-l pe Riordan cu promisiuni pe care nu intenţiona să le împlinească.

În timp ce Kerry turna apă pe resturile focului, Jill scormoni tăciunii să se asigure că sunt stinşi. Todd înşeua caii, iar Riordan îl încărca pe cel cu provizii.

— E stins, anunţă Jill zâmbind.

— Noaptea trecută. spuse Kerry. Noaptea trecută te-am văzut cu Riordan. Jill, ce faci? Ochii căprui o priveau, ca şi cum ar fi fost sigură că prietena ei îşi pierduse capul.

— Ceea ce se vedea. îl lăsam pe Riordan să mă vâneze, răspunse Jill. Privi gânditoare umerii largi ai bărbatului în chestiune. Ştii vechea zicală, Kerry, „un băiat vânează o fată până ea îl prinde”. Ei bine, îl voi prinde pe Riordan.

— Vrei să spui că te-ai îndrăgostit de el? întrebă Kerry, neîncrezătoare.

— Nu, prostuţo, râse Jill. Nu sunt aşa proastă. Dar

cred că îl voi face să fie de acord cu nunta ta până trece luna. Nu e rezonabil, acest bărbat. Nu pot decât să folosesc şmecherii feminine.

— O, Jill, crezi că asta trebuie să faci?

— Nu contează ce trebuie. O fac.

— Hai, scumpo. Suntem gata de plecare. Todd ţinea frâul calului lui Kerry şi conversaţia dintre ele se încheie.

Munţii din est reflectau lumina purpurie a soarelui din vest care apunea când ajunseră la fermă. Pe drumul de întoarcere, Jill nu încercase să intre în vorbă cu Riordan sau să flirteze cu el. Era vremea să fie inabordabilă, să-l încurajeze dacă încerca ceva, dar să nu fie intimă cu el.

Un muncitor de la fermă le luă caii. Jill zâmbi când Riordan o ajută să descalece, ignorând faptul că mâinile lui rămaseră mai mult pe talia ei după ce descălecă.

— Sper că Mary a făcut o friptură enormă cu cartofi şi sos, declară Todd. Braţul lui o ţinea pe Kerry pe după umeri în timp ce se îndreptau toţi spre casă.

— Sper să-ţi ghicească gândurile şi să ne aştepte o cadă plină cu apă fierbinte, interveni Jill. Pot mânca mai târziu.

— Voi fetelor puteţi să leneviţi în cadă dacă doriţi, spuse Todd. Eu voi face un duş şi voi mânca.

— Să nu mănânci tot. Şi mie mi-e foame, râse Kerry.

— E o maşină în faţa casei. Todd îl privi pe fratele său. Se pare că ai o vizitatoare.

Jill recunoscu maşina maro. Aparţinea Sheenei Benton. Nu era chiar modul în care Jill voia să-şi încheie ziua. îl privi pe Riordan şi el o privea atent. Se aştepta să fie dezamăgită.

— Poate rămâne la cină, sugeră ea nonşalantă.

— O voi invita, spuse Riordan.

Todd îi privea pe rând. Văzuse şi el ce văzuse Kerry noaptea trecută.

— Va fi o seară interesantă, spuse Todd. Kerry îi dădu

un cot în coaste.

Intrând în casă prin spate, găsiră bucătăria goală, dar mirosind apetisant. În hol, auziră vocea Sheenei. Jill nu distingea ce spunea, dar era evident că vorbea cu Mary.

— O, Riordan, ai venit, toarse Sheena când intrară în hol.

— Bună, Sheena, o salută Riordan. Nu mă aşteptam să te găsesc aici.

— De fapt, tocmai plecam. Mary mi-a spus că ai plecat în excursie şi nu ştiam când te întorci. Aţi fost doar voi patru? Ochii ei de tigroaică aruncau fulgere spre Jill.

— Doar noi patru, răspunse Jill zâmbind provocator.

— Cred că a fost un drum lung. Pari obosită şi ţeapănă, răspunse Sheena.

Mi-au! gândi Jill, văzând ochii ironici ai lui Mary. Sheenei nu i-ar fi plăcut să se râdă de ea.

— Ai dreptate, spuse Jill. Deşi, îl privi pe Riordan, a meritat!

Sheena era geloasă. Riordan era amuzat.

— Cu ce treburi pe aici, Sheena? întrebă el. Ai treabă sau vrei să te distrezi?

— Treabă. Ochii ei spuneau că treaba depindea de el. Speram să te conving să vii pe la mine într-o seară să verificăm registrele contabile.

— Vineri seara e bine? Nu părea surprins de cererea ei, ceea ce o făcu pe Jill să creadă că era ceva obişnuit sau o acoperire pentru o întâlnire. Sau amândouă.

— E bine vineri, toarse Sheena, zâmbind triumfătoare. Acum plec şi vă las să vă spălaţi de praf.

— Nu rămâi la cină? întrebă Jill cu inocenţă. Avea o imensă satisfacţie să o facă ea acum pe gazda. Sunt sigură că ne ajunge mâncarea.

— Poţi rămâne dacă vrei, interveni Riordan.

— Mulţumesc, scumpule, toarse Sheena. Dar ştiu că sunteţi obosiţi. Ne vedem vineri.

Capitolul 8

Jill se feri de o albină. Ridicând o mână să-şi apere ochii de soare, privi din nou camionul parcat lângă gard, cu uşile din spate deschise. După el era Riordan. Jill îşi strânse degetele pe sticla de bere rece, nesatisfăcută.

După excursie, nu-l prea mai văzuse pe Riordan. O mulţime de obstacole îi apăruseră în cale, de la animale bolnave la maşini defecte. Planurile ei ameninţau să stagneze dacă nu făcea ceva. Azi era vineri şi era imperativ să facă ceva să-l impresioneze pe Riordan înainte să plece la Sheena diseară.

Jill era sigură că dacă ar fi avut destul timp putea învinge concurenţa femeii mai în vârstă. Dar n-avea mult timp. După vreo săptămână, ea şi Kerry trebuia să plece.

Dacă muntele nu voia să vină la Mahomed, Mahomed va veni la munte. Din fericire, Riordan repara un gard lângă casă astăzi, deci Mahomed nu trebuie să meargă prea departe.

Apropiindu-se de camion, îşi atinse bluza pe care o legase la abdomen. Soldurile îi erau bronzate, căci ea şi Kerry făcuseră plajă. Pretindea că îşi înnodase bluza din cauza căldurii, dar în realitate voia să atragă atenţia asupra taliei ei subţiri şi asupra liniilor coapselor şi sânilor.

— Bună! spuse Jill, vârându-şi degetul mare în gaica de la pantaloni şi ocolind spatele camionului. Ai mult de muncă?

Ridicându-se de lângă gard, Riordan privi peste umăr, o licărire ciudată sclipindu-i o clipă în ochii cenuşii. Jill se opri lângă camion, emoţionată. Un tors gol, bronzat, plin de transpiraţie, îi apăru în faţa ochilor. Cămaşa lui Riordan era pe gard.

— Ai ieşit să te plimbi? întrebă el ironic.

Îşi scoase mănusile de piele şi se apropie de Jill. Văzu sticla maro din mâna ei.

Ea îşi luă ochii de la părul de pe pieptul lui şi privi

sticla. Cerule, îşi văzuse fraţii mai dezbrăcaţi decât atât. De ce o tulbura?

— Da, eram neliniştită şi am ieşit să mă plimb, admise ea. Cum n-aveam unde să mă duc în special, m-am gândit să-ţi aduc ceva rece. Soarele e fierbinte azi.

— Frumos din partea ta. Se sprijini de camion lângă Jill, lăsându-şi mănusile lângă un rulou de sârmă ghimpată, din spatele camionului şi luând sticla.

— Încerc să fiu de folos, zâmbi ea, încercând să-i privească ochii enigmatici. Câteodată, Riordan era impenetrabil. Ca acum.

Îl privi scoţând dopul şi ducând sticla la gură. În timp ce îşi dădu capul pe spate ca să bea, îi privi gâtul musculos.

Ştergând gura sticlei, Riordan i-o oferi.

— Bea şi tu. Probabil că ţi-e sete.

Simţi un nod în gât. Duse sticla la gură şi simţi căldurii gurii lui pe sticlă în timp ce bea.

— Unde e Kerry? întrebă Riordan, atingându-i degetele cu ale lui în timp ce lua sticla.

— În casă. Insistând că Jill înnebunise să încerce aşa ceva, se gândi ea.

Era stânjenită. Îşi luă ochii de la Riordan şi se prefăcu interesată de peisaj. Ochii cenuşii o priveau în tăcere, lăsându-i impresia că greşise venind aici.

— Bănuiesc că ar trebui să te las să lucrezi, spuse ea, neavând ce altceva să spună.

— Nu încă.

O prinse brusc de încheietura mâinii.

— Am venit doar să-ţi aduc ceva de băut. Mary a crezut că ţi-ar plăcea o bere rece.

— Mary a crezut? Ochii lui râdeau. Poate că a uitat, căci mi-a mai trimis o bere la prânz.

La naiba! Se prinsese în propria minciună. Era o greşeală de adolescentă.

— Poate că a spus asta şi am înţeles greşit, îndrăzni

ea. Oricum, te reţin de la muncă.

— N-am nimic de obiectat.

Sticla pe jumătate plină fu pusă în camion. Riordan o trase pe Jill spre el.

Iniţiativa de a o îmbrăţişa ar fi trebuit să vină la invitaţia ei şi nu atât de curând. O trase spre el. Simţurile ei o luară razna în apropierea lui.

Îşi dădu capul pe spate pentru a-l privi în ochii aroganţi.

— Riordan, eu.

O mână îi atinse obrazul, oprindu-i cuvintele.

— Câţi bărbaţi ţi-au spus că ochii tăi au culoarea cerului? A cerului din Montana şi promiţând paradisul.

O cuprinse de talie. Mirosul lui masculin puternic o ameţea.

— Te rog! Degeaba încerca să pară indiferentă.

— N-ai venit aici să-mi dai nişte miere de pe buzele tale, fluturas? o tachină el. Suspină. Mâna lui o prinse de ceafă, trăgând-o spre buzele lui. Pieptul lui gol era senzual sub degetele ei, muşchii lui tari încordându-se. Se sărutară şi inima ei cânta.

Melodia îi alerga prin vene. Simţi firele de iarbă când Riordan o întinse pe pajişte. Mângâierile lui o excitau, făcând-o să vrea mai mult.

Bluza îi fu deznodată şi nasturii descheiaţi. Sânii se întăriră în mâna lui şi gemu abandonându-se.

Când el vru să se ridice, îl prinse după gât şi-l trase înapoi. El îi îndepărtă mâinile.

— Îmi pare rău, fluturaş. Nici eu nu sunt satisfăcut, dar vine cineva.

Riordan se ridică în picioare. Emoţionată, Jill nu-şi dădu seama la început ce voia să spună. Se auzea o maşină apropiindu-se. Jill se ridică cu obrajii îmbujoraţi şi se încheie repede la bluză.

Abia terminase când maşina se opri lângă camion. Jill

se întoarse. îi veni să ţipe când o văzu pe Sheena Benton.

— Vă întrerup, Riordan?

— Nicio problemă, ridică Riordan din umeri. Cu ce te pot ajuta?

— Voiam să-ţi amintesc să vii diseară. Vorbise cu Riordan, dar ura din ochii ei era pentru Jill.

— N-am uitat, o asigură Riordan privind-o atent.

— Dacă poţi, vino mai devreme, sugeră Sheena.

— Voi încerca. Lui Jill îi venea rău.

— Nu te mai reţin, murmură Sheena, schimbând viteza şi privind-o pe Jill. Să te duc până la casă, Jill?

— Nu, mulţumesc. Prefer să merg pe jos.

Buzele roşii se strâmbară.

— Cum vrei. Trimiţându-i o bezea lui Riordan, dădu înapoi.

— Te întorci, acum? o întrebă Riordan pe Jill, insinuant.

— Da, răspunse Jill roşie ca focul. Imediat.

— Aranjează-ţi bluza, o ironiză el. Ai încheiat-o strâmb.

Aşa era. Sigur, Sheena observase.

— Mulţumesc, aşa voi face, răspunse Jill fără remuşcări.

Dar în drum spre casă se simţea vinovată. Intenţionase să-l prindă pe Riordan cu ajutorul atracţiei pe care o simţea faţă de ea. Nu se aşteptase să-i trezească dorinţele cele mai intime.

Riordan nu era la masă la cină când Jill intră cu Todd şi Kerry. O lăsase pe Mary să explice în locul

lui unde era. Jill nu dorea să le spună despre întâlnirea cu Riordan şi evită privirea lui Mary.

Deşi mâncarea era bine preparată, nu-i simţi gustul, dar se forţă să mănânce. Nu voia să fie întrebată de ce nu-i era foame. După masă, se retrase într-un colţ al livingului cu o carte, acordându-le lui Todd şi Kerry ceva intimitate.

Gândurile îi erau confuze. Literele din carte se înceţoşară. Nu se putea concentra. Nu vedea decât portretul femeii roşcate cu ochi căprui, care atârna deasupra şemineului. Tot un fluturaş, ca ea.

Brusc, închise cartea, atrăgând privirile surprinse ale lui Todd şi Kerry.

— Mă duc să văd dacă Mary are nevoie de ajutor în bucătărie, explică ea.

Dar bucătăria strălucea de curăţenie, iar menajera nu era acolo. Vrând să se plimbe pe afară, se îndreptă spre ieşirea din spate.

O uşă închisă o atrase hipnotic. Ştia că era camera lui Riordan. Nu intrase niciodată acolo. Era curioasă şi simţea nevoia să vadă camera.

Deschise uşa cu grijă şi intră, aprinzând lumina. Mica lumină de sus lăsa colţurile camerei în umbră. Jill privi în jur, observând patul de o persoană de lângă perete, cu o măsuţă lângă el şi un dulap lângă alt perete. Un scaun era într-un colţ.

În comparaţie cu eleganţa restului casei, simplitatea aspră a acestei camere era şocantă. Era aproape ca la mănăstire. Închise uşa uşor după ea, ştiind că făcea un abuz, dar neputând să plece.

Riordan era un bărbat dintr-o bucată. Bănuise asta mereu. Totuşi, apropiindu-se de patul de o persoană, se mira de ce îşi alesese această cameră. Avea nevoie să doarmă aici ca să rămână aspru şi cinic? Evita urmele de feminitate pe care Jill le observase în restul casei?

Răsfoind cartea de agricultură de pe măsuţă, Jill zâmbi. Era nebună să intre aici. Camera nu-i spunea mai multe despre Riordan decât el însuşi.

O pătură în dungi acoperea patul. Jill se aşeză pe marginea patului. Salteaua era tare.

Deodată, văzu clanţa mişcându-se şi îngheţă de frică. Uşa se deschise în timp ce ea se ruga să fie Mary. Era prea devreme ca Riordan să se întoarcă.

Dar silueta lui cu umeri largi şi şolduri înguste apăru în cadrul uşii. Ochii cenuşii o priviră. Jill avea inima în gât. Nu ştia ce scuză să inventeze.

— Aceasta e o invitaţie neaşteptată, murmură Riordan intrând şi închizând uşa după el.

Jill roşi, dându-şi seama că stătea pe patul lui. Se ridică repede.

— Nu e nevoie să te ridici. Veneam eu lângă tine.

— Tocmai, voiam să plec, se bâlbâi Jil.

— Nu e nevoie să te schimbi în ceva mai confortabil. Ochii lui de oţel o studiau leneş şi intens, oprindu-se pe gura ei şi în cele din urmă pe decolteu.

Ea şi-l acoperi cu mâna.

— Nu înţelegi, protestă ea fâstâcită. Nu mă aşteptam să te întorci atât de repede. Credeam că tu. vreau să spun că Sheena. Nu putea spune ce credea că făcea el cu Sheena.

— După cele petrecute după-amiaza asta, chiar ai crezut că aş prefera zgârieturile unei pisici geloase blândeţii unui fluture? Zâmbetul îi dezgolea dinţii de lup în timp ce se apropia.

— Nu! Respira neregulat. Ştiu la ce te gândeşti, găsindu-mă în camera ta. Am intrat doar pentru că eram curioasă. Nu e ce crezi tu, jur.

— Nu mă mai privi cu inocenţă, o tachină el. Nici nu nega că vizita ta de după-amiaza asta era ca să mă obsedezi când voi fi mers la Sheena. Voiai să mă învârţi pe degete, Jill. Amândoi ştim asta.

Jill deschise gura să protesteze. Dar n-avea sens. Era prea emoţionată ca să mintă convingător.

— Iartă-mă, dar chiar trebuie să plec, murmură ea, privind în jos şi îndreptându-se spre uşă.

— Ce joc e ăsta? îi blocă Riordan drumul. O faci pe inabordabila?

— Nu mă prefac. Te rog, lasă-mă să trec. Avea loc să

treacă, dar nu avea încredere în el.

— Înţeleg. Râdea cinic de ea. Ai intrat în camera mea din întâmplare, atrasă de curiozitate. Acum vrei să fugi, lăsându-mă cu imaginea ta chinuitoare aşteptând pe patul meu.

— Riordan, te rog! Jill înghiţi în sec.

Trebuia să fugă de aici.

Picioarele îi tremurau ca frunzele de plop şi se îndreptă spre uşă. Trecând prin dreptul lui, îşi ţinu răsuflarea. El stinse lumina.

Şocată şi nevăzând nimic, Jill era incapabilă să se mişte.

— După ce ai prins un fluture, spuse el cu voce joasă şi seducătoare, trebuie să-l iei de aripi.

— Lasă-mă să plec! strigă ea pe nerăsuflate, speriată de dorinţa bruscă de a se lipi de pieptul lui. Încercă să scape din strânsoarea lui, dar el o îmbrăţişă.

O sărută după ureche. Jill tremură de plăcere. Mirosul lui masculin o învăluia, pământean şi curat. O sărută pe gât.

— Nu, se rugă ea, împingându-l cu mâinile în piept. Riordan râse blând.

— Nu asta voiai, Jill? o tachină el. Răsuflarea lui îi atinse obrajii.

— Nu, protestă ea într-o şoaptă desperată. Ochii ei începură să se obişnuiască pe întuneric.

— N-ai plănuit să mă faci să te vreau? o ironiză Riordan. Ştiu că da. Voiai asta de când ne-am cunoscut. Tot ce făceai era calculat ca să

mă faci să înnebunesc după tine ca să mă poţi învârti pe degete, să obţii ce voiai şi apoi să zbori.

— Nu, scânci Jill.

Îşi dădu capul pe spate, ferindu-se de gura lui. El o trase spre trupul lui viguros.

Deodată, lumina se aprinse. Mary era în uşă.

— Las-o să plece, spuse ea.

— De când a venit aici încearcă să mă seducă. Bine, poţi să pleci.

— Vino cu mine, spuse Mary.

Când ajunseră în dormitorul ei, Jill surprinse privirea plină de compasiune din ochii lui Mary. Ruşinată, ştia că nu merita înţelegerea ei.

După ce Mary plecă, Jill îşi dădu seama că se îndrăgostise de Riordan, în loc să-l facă pe el să se îndrăgostească de ea. Se îndrăgostise de el ca o proastă.

Capitolul 9

Jill privi soarele care se ridica la răsărit. Nu dormise.

Se auzi o bătaie în uşă. Nu putea fi Kerry. Ar fi venit pe uşa dintre camerele lor. Todd nu avea cum să fie. Era Mary?

— Cine e? întrebă ea.

— Riordan.

Se bucură din toată inima. Voia să fugă la uşă, s-o deschidă şi să se arunce în braţele lui. Îşi muşcă pumnul.

— Pleacă, spuse ea tensionată, muşcându-şi degetele.

Clanţa se mişcă, dar Jill încuiase uşa seara trecută.

— Deschide, Jill!

Descuie şi se îndreptă spre fereastră. El intră.

— Ce vrei? întrebă ea.

— Dacă n-ai putut dormi noaptea trecută, de ce n-ai venit jos?

Patul era nedesfăcut.

— Lasă-mă singură, Riordan.

— Nu încă, răspunse el ironic. Am venit să-ţi spun că te poţi muta în camera mea. Am adus un pat mai mare şi încă un dulap.

— Şi când te vei plictisi de mine, ce vei face?

— Nu mă voi plictisi de tine. Vrei să te măriţi cu mine?

Sări în braţele lui şi se sărutară.

— Da. Abia aştept să-i spun lui Kerry.

— Nu mă aşteptam să mă însor înaintea lui Todd, chicoti Riordan.

— Şi cu facultatea ce fac? Bănuiesc că nu mă vei mai lăsa să plec.

— Nu, nu vreau să pleci! exclamă Riordan. Abia te-am găsit. Cum să te las să pleci?!

— Nu-i nimic. Renunţ la facultate.

— Ba nu! Vei termina facultatea! mai ai doar un an. Mă voi muta la oraş.

— Nu-ţi va plăcea, spuse Jill.

— Voi suporta. Pentru că n-aş putea suporta să stau fără tine, nici măcar o zi!

— Nici eu. Jill îi luă faţa în palme. Te mai opui căsătoriei lui Todd cu Kerry?

— Nici gând!

Sfârşit